

Gimis hittanóra... Valaki nekem szegezi a kérdést a legénykék közül, mi a véleményem az *amisokról*. Bevallom őszintén eddig még sohasem hallottam róluk. Lázás kutatásba fogtam. Kiderült, egy az anabaptistáktól (újrakeresztelők) elszakadt vallási csoportról van szó, akik az USA-ban élnek. Létszámuk 200.000-körülre tehető. Meglehetősen elkülönült életet élnek. Ha egyszer csak odacsöppennénk közéjük, az lenne az érzésünk, valami időgép az 1800-as évekbe röpített vissza bennünket.

Az első furcsaság, hogy nem használnak elektromos áramot. A villamosság hihetetlenül megkönnyíti a modern ember életét. Ám azon is érdemes elmerengeni, mennyi nyomorúságunk származik abból, hogy segítségével az éjszakát nappallá tettük, meghosszabbítva ezzel a robotolást, önmagunk vagy mások kiszípolozását. Hogy az árammal működő, lelki-szellemi mérgeket terítő herkenyűkről TV, Internet stb. már ne is beszéljünk...

Az *amisok* felmondták az állami nyugdíjrendszert. Azt a nyugdíjrendszert, amit a régiek nem ismertek, s ami kétségkívül szolidaritásra, felelősségvállalásra épülő struktúra, a modern kor vívmánya. Vajon az állami nyugellátás nem tesz-e kényelmessé bennünket a tekintetben, hogy az idősebb generációk felé ezen kívül már nem sok kötelességünk adódik. Az *amisok* esetében több nemzedék él és boldogul együtt: gondozzák, ápolják, „megtakarítják” időseiket. Ha kutakodni kezdenék

Amit az *amisoktól* tanulhatunk

a szeretetotthonokban, milyen arányban találnánk biztos családi háttérrel rendelkező időseket?

„Az *amis* öltözet egyszerűségével és régimódiságával tűnik ki. Színei a fekete, a fehér és a türkizkék” – olvasom a lexikonban. Azért ez túlzás, mondhatja a kedves olvasó. Még ez is? Egyik szentünk mondta valaha, hogy bizony az ördög néha a ruháink redői mögé rejtőzik, az válik fedezékévé. Marcell atya életrajzában olvasom, hogy a jó Isten kegyelme mint formált annak idején „arbitér elegantiarumból” azaz divathösből egyszerű, szegényes öltözékű, de belső ragyogással rendelkező lelki gyermeket. Milliók hódolnak manapság is a Divat-Isten előtt és illesztik szobrát a házi bálványok sorába.

E fura szerzetek a különféle gépekkel kapcsolatosan is tartózkodóak. Az egyik süvölvény fiú némi malíciával a hangjában megjegyezte: csak nem azt akarja mondani, hogy a kapálógép az ördög találmánya? Nos

nem. Annyi azonban bizonyos, a jelenlegi rettentő munkanélküliség egyik fő oka éppen ebben keresendő. A gépesítés miatt az emberi munkaerő fölöslegessé vált. S ahol még munkáról, munkalehetőségről beszélünk, az sem „veritékes” foglalatosságot jelent többnyire. Kiveszni látszik az életünkből a jól végzett munka öröme és megannyi hozadéka.

Tizenéves fiataljaink héklizése eredménnyel járt azt hiszem. Elménk pallérozódott, szívünk érzékenyebbé vált. Nem állt szándékomban az *amisokat* követendő példaképnek állítani. De úgy gondolom, rámutatnak életünk azon „gyenge pontjaira”, ahol az *Ördög* leginkább incselkedni szokott.. *Amis* testvéreink buzgalmukban mintha megfeledekezének Mesterünk főpapi imájának ezen gondolatáról: „Nem azt kérem tőled, hogy vedd ki őket a világból, hanem, hogy óvd meg őket a gonosztól” (Jn 17,15). Jézus az ő követőitől a só szerepét, erejét és hatását várja. (Mt 5,13) Az *amisok* által „az ördög játszóterének” nevezett világnak pedig erre van a legnagyobb szüksége.

Horváth Lóránt plébános

Messzeség, csend, magány

Henri Boulad SJ szentbeszéde
Alexandria, 1998. március 8.
Evangélium: Luk 4,1-13

„Hasítsd fel az ember szívét és egy
Napot fogsz találni benne.”

Kedves Barátaim!

A kis herceg így szól: „A sivatagban az a szép, hogy valahol rejtőzik benne egy kút.”

S vajon mi ez a kút? Az imént beszélünk a sivatagban járásról és énekeltek: „Egy kút körül”... (egy egyiptomi szent ének kezdő sora). Ez a kút nem más, mint maga az ember, az ember szíve mélye. Am ezt a bennünk rejlő kutat, ezt a mélyből fakadó forrást nem fogjuk addig felfedezni, amíg nem vagyunk képesek arra, hogy nekivágjunk a sivatagnak.

S vajon mi ez a sivatag? Nem egyéb, mint a magány. Márpedig az ember zsigerből fél az egyedüllettől. S ezért van az, hogy igen gyakran elvétí a lehetőségét annak, hogy rátaláljon a kútra, létezése mélyére, a társalgásra, az együttlétre, ettől a mindannyiunkban élő, nyáj-öszöntől hajtott egymás nyakán csüngésre. A fizikai közelség érte itt Egyiptomban különösen nagy szerepet játszik. A bennünket körülvevő zsidóság, a sok ember, az arcok, a mosolygás. Azért vagyunk együtt, hogy beszéljünk, beszéljünk és megint csak beszéljünk. Ha jól emlékszem, Saint-Exupéry mondta:

„Boldogok a barátok, akik eléggé szeretik egymást ahhoz, hogy tudjanak közösen hallgatni.”

A magány megjelenési formái közé tartozik a csend. Az igazi kommunikáció egyik lehetséges eszköze. A jezsuita Denis Vasse azt állítja „A vágy ideje” című könyvében, hogy:

„Nincs szeretet és nincs szerelem a magány fájdalmas tanulóideje nélkül.”

Az a szeretet és az a szerelem, amely örökkön örökké a másikra tapad, amely folyton érezni akarja a másikat,

nem fog túllépni azon a közelségen, amely szétválaszt, mikor egyesít. Aki nem távolodik el a másiktól, hogy egy mélyebb síkon találkozzon vele, az soha sem fogja megtudni, hogy milyen a magányban és a csendben beálló, igazi mély kommunikáció.

Denis Vasse hozzáteszi:

„A szeretet olvasztótégelyét, (a szerelem 'gödret') a magány vájja.”

Az egyedülletben megújul a szeretet, megtalálja a gyökereit, forrását. Megfiatalodik. Enélkül igen hamar megszokottá, rutinnál válik. S miközben minduntalan érezni akarja a másikat és folyton tudakozódik: „Szeretsz-e engem? Igazán? Mondd, ismételd, hogy valóban szeretsz!” - felületes feleségessé hígul.

Vajon elfogadjuk-e a csendet a mi életünkben? A magányt, amely helyet teremt a létnek? Lám, micsoda megdöbbenést váltott ki az imént az ötnapos lelkigyakorlat idejére bejelentett beszédtilalom! „Köszönjük szépen! Hát észnél vagyunk? Csak nem képzeled, hogy mi most öt teljes napon át meg se fogunk mukkanni?!”

Szerencsére vannak jelen itt néhányan, akik már megpróbálták, és megtudták, mi az, hogy hallgatni, miközben a bensőnkben, a lelünk mélyén kivájdódik valamilyen térség. Lassanként létrejön, megszületik benne valami egészen mély, ami eddig a folytonos nyüzsgésben, zürben és zaklatott futkosásban nem volt észrevehető. Hasonlóan egy pohár piszkos vízhez. Amíg ide-oda forgatjuk a poharat, opálosan szürke lé kavarg benne. De tegyük le és hagyjuk leülepedni. Eltelik tíz perc vagy negyed óra, és egyszer csak ott van előttünk egy átlátszó pohár. Megjelenik, ami eddig nem volt látható. Sokan panaszkodnak, hogy Istent az ő életükben eddig nem lehetett se látni, se hallani. De vajon miért nem? Mert ők hozzá vannak szokva, hogy mindengombnyomásra megy. Egy ujjmozdulattal beindul, s ugyanezzel az elvárással állnak az Isten elé: „gyerünk, mondjad, van rá öt percem, vagy talán csak három.” Az Isten erre meg azt válaszolja, hogy „Álljon meg a menet, hagyj abba a színjátást, az ugrabugrálást, higgadj le, maradj egyedül, térj magadba!”

Amit Jézus megtapasztalt a pusztában, azt nekünk is át kell élnünk ahhoz, hogy felzárkózzunk a lelünkhez és megismerjük önmagunkat. Mi-

helyt felfedeztük önmagunk lelkét, felfedezzük a másikat is. És ha nem fedezzük fel a másik ember lelkét, akkor az azért van, mert a magunkét sem ismerjük. Az én lelkem mélye és a felebarátom lelke mélye között ugyanis nincs semmi különbség. A mélyben találkozunk, a mélyben egyek vagyunk. De ha nem érjük el a lelünk mélyét, nem tudjuk elérni egymást sem és örökké a felszínen maradunk.

S hogy megint Saint-Exupéryt idézzem, így szól a róka a kis herceghez:

„Hallgass, a beszéd a félreértés forrása.”

Beszélünk, és mivel beszélünk, félreérjük egymást. Lehet, hogy amikor hallgatunk, jobban értjük egymást. A csend szerepének ez a magunk életében való megtapasztalása elvisz bennünket a világ szívébe, önmagunk szívébe, a mások szívébe - Isten szívébe. Átélni a csendet, átélni a magányt annyi, mint belezuhanni egy kút mélyébe, (lásd népmeséinket... a ford.), felfedezi a forrást. Szert tenni egy új látásmódra, ami által nekünk a dolgok a maguk mélységében, titkában és igazságában mutatkoznak meg.

E pillanatban nincs többé szűkség a beszédre, a vitára - mert látunk. A pusztá élménye: a meglátás. Jelenlét és távollét dialektikája. Amikor megszűnünk vagyok - vagyok igazán közel. Eltávolodva tőle megtalálom a másikat - egy más szinten. Am, ha nincs bátorságunk időnként elszakadni egymástól és önmagunktól, nem fogjuk látni se egymást, se önmagunkat. S nem fogjuk látni a saját életünket sem, ha soha nem merünk hátralépni és távolságot tartani tőle.

Az olvasásnál, időközben ott is el kell távolodnunk a szövegtől. Mert a távolság az, ami felfedi egy szöveg jelentését, egy élet értelmét vagy egy másik ember jelentőségét. S mi sokszor éppen ezt a távolságot nem merjük betartani. Túlságosan ragaszkodunk önmagunkhoz és ugyanakkor nagyon is tapadunk a másikkhoz. Félnünk. Mert a csend, a távolság, a magány - nem kicsiség. Megvalósítása erőfeszítésbe kerül. Kilépni egy szobából, ahol mindenki társalog, kimenni a balkonra vagy kinyitni az ablakot és nézni a csillagokat az égen vagy a járókelőket az utcán és hagyni a többieket beszélni vagy televíziózni. Viszszavonulni!

Kedves Barátaim! Ennek a nagybőjtnek a kezdetén próbáljunk belépni önmagunk csöndjébe, ahová Krisztus Urunk hív meg bennünket. Ebbe a magányba, amely nélkül semmi sem fog bennünk megvalósulni. Próbáljuk meg negyven napon át -

valamikor este vagy reggel - megte-remteni magunkban ezt a kis pusztaságot. Vagy megpróbálni elmenekülni egy-egy napra ebbe a kis sivatagba, és meg fogjuk látni, hogy problémáink a kommunikáció és a személyes élet terén szinte varázstsítésre megol-

dódnak - önmaguktól. Különös átalakulás megy végbe a lelkünk mélyén, melynek során világosság válnak előttünk a dolgok. Felfedezzük önmagunk misztériumát, a másikat és az Istenét. Ámen.

A Szent József búcsú vendégei

Futó Károly atya

Futó Károly Budapesten született 1925. október 24-én. Esztergomban szentelték pappá 1951. június 17-én. Káplán volt Mórahalmon 1951-60, Makó-Újvárosban 1960-62, Budapest-Ferencvárosban 1962-68, Budapest - Rózsafüzér Királynéja plébánián 1968-73, majd Terézvárosban 1973-74 között. Ezután 1974 és 1996 között lelkesként tevékenykedett a Budapest-Béke Királynéja lelkeszségen. 1996-tól nyugállományban van, de továbbra is végez lelkipásztori szolgálatot.

A hetvenkilenc esztendő Futó Károly atyát a Tömő utcai plébánián kerestük fel. A szerény körülmények között élő lelkipásztor nyugdíjasként sem pihen, tevékeny, segítőkész. Kérdéseinkre készségesen, fiatalos lendülettel válaszolt.

-Szüleinek mi volt a foglalkozása?

-Papám előbb lakatos, majd egy betegség miatt tapétázó lett. Ha télen nem volt munka, akkor a Műjépgályán dolgozott ruhatárosként. Mamám éjjel-nappal konfekcióruhákat varrt.

-Mikor döntötte el, hogy papi pályára lép?

-Még kiskoromban. Nem volt vallásos a családom, de az ünnepeket megtartottuk. Szüleim nagyon jó, és nagyon szegény emberek voltak. Hatan laktunk egy harminchárom négyzetméteres, angyalföldi lakásban. Akkoriban minden gyerek járt hittanóra, és a hittanáraink nagy hatással voltak a szellemi fejlődésünkre. Hét éves korom óta nem mulasztottam el szentmisét. 1946-ban léptem be a szemináriumba, ahol olyan kiváló előjáróink voltak, mint Brückner József, Erdős Mátyás, Vajda József és mások. Az első karácsonykor eljött hozzánk Mindszenty József bíboros, érsek, akitől egy könyvet kaptam ajándékba. Jól emlékszem a szavaira: "Fiam, ezt nagyon becsüld meg, ez egy igen értékes pedagógiai munka."

-Hány éves papi szolgálatot tudhat magának?

-1951-ben szenteltek föl, tehát ötvenhá-

rom éve. Ennek az időnek egy részét vidéken töltöttem.

-A gyermekkori karácsonyok hogyan maradtak meg az emlékeiben?

-Kívülről nézve szegény karácsonyok voltak ezek. A tél folyamán először ilyenkor fűtöttünk be rendesen, mert kaptunk egy zsák szenet. Volt egy kis alma, azt megsütöttük a tűzhelyen. Együtt volt a család, együtt vacsoráztunk, imádkoztunk, és boldogok voltunk. Nekünk, gyerekeknek nem kellett sok az örömhöz. Nagyon örültem például, amikor egy kis doboz építőköcskát kaptam. A nővérem egy babát kapott, és volt egy játékkocsija, aminek elromlott a kereke, de a Jézuska megjavította karácsonyra. Mi hittünk ebben.

-A mostani karácsonyok miben különböznek a régiéktől?

-Ma becsapják a gyerekeket, mert a világról hamis képet mutatnak nekik. Minden a pénzről szól. Drága ajándékok léptek a szeretet helyébe, és aki keveset kap, annak hiányérzete támad. Sokan az ajándékon mérik le, hogy jó volt-e a karácsony vagy sem. Örülök, hogy a fővárosban olyan helyen élek, ahol több a szegényember, mint másutt. Itt többet lehet tenni az emberekért. Iparkodunk például megelőzni a hivatalos karácsonyi ünnepségeket. Az a célunk, hogy a gyerekek ismerjék meg a karácsonyhoz kötődő tanulságos történeteket, és érezzék át az ünnepnek a keresztény hitben gyökerező szépségét és üzenetét. Nagyon jónak tartom az óvodás hittan bevezetését. Ennek a jelentőségét nem lehet eléggé hangsúlyozni. Sajnos egyre kevesebb gyerek születik, és túlnyomó többségük nem rendezett családból való.

-Melyek voltak a legemlékezetesebb karácsonyai?

-Szépek voltak a szemináriumi karácsonyok, és azok a régi karácsonyok Mórahalmon, ahova annak idején kerültem. Soha nem felejttem el, ahogyan a környező tanyákról jöttek az emberek az éjfél misére. A templom sötét volt, csak néhány gyertya égett. Apró kongatás hallatszott, pontosan tizenkettő. Akkor az emberek énekelni kezdtek: "Tizenkettőt vert már az óra, Kelj föl pásztor, nézz a csillagra..." Amikor elhangzott, hogy "Krisztus Jézus született,

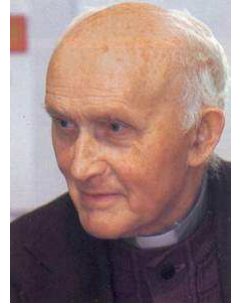
örvendezzünk!", akkor zokogott az egész templom. Azután az emberek szépen végigénekeltek az ilyenkor szokásos énekeket. Ezeknek az éjfél misének nagy vonzereje volt. Sokan nyolc-tíz kilométerről érkeztek gyalog vagy kerékpáron. Még az öregek is útra kerekedtek, és nem tartotta vissza őket sem a hó, sem a fagy. Nagyon szegény emberek is voltak közöttük. Ezekben a karácsonyokban az volt a legszebb, hogy nem a materiális, hanem a lelki dolgokra helyeződött a hangsúly.

-Ma ennek az ellenkezőjét tapasztaljuk. Károly atya szerint megfordítható ez a folyamat?

-Ez a folyamat egyszer falnak ütközik. Nem azt mondom, hogy én meg fogom élni, mert már hetvenkilenc éves vagyok, de abban biztos vagyok, hogy ez nem tarthat túl sokáig. Örökké nem lehet erőszakkal, ámitással, propagandával fönntartani a hamis látszatot. Ma egyre többen vannak, akik azért nem néznek tévét, mert az nem közvetít értékeket. Sokan megcsömörlenek a reklámok, az izléstelenség, a durvaság láttán. Mások menekülnek a nagyvárosokból. Azt hiszem, hogy negyven, ötven év múlva egészen más lesz a szemléletmód, mint ma. Persze az anyagi szemlélet, a technikai fejlődés a szellemi fejlődésre is hat, de biztos, hogy az ember számára a helyes utat nem a pénz és nem a technika fogja kijelölni.

-Mi a véleménye a média szerepéről?

-A média hatása közismert. A személyes kapcsolatok, az őszinte beszélgetések hatása viszont jóval nagyobb, mint azt egyesek gondolják. Teréz anya esz-köztelenül sokkal többet tudott tenni, mint akárki más. Teréz anyából sugárzott a szeretet, és ez sugárzik a Szentatyából is. A Szentatyának nincs fizikai hatalma, ezzel szemben óriási erkölcsi tekintélye van. Amit mond, arra az egész világ figyel. Nekünk ugyanígy kell hatnunk a magunk kis világában, azokban a közösségekben, ahol minden egyes ember fontos és nélkülözhetetlen.

A Szent József búcsú vendégei

**Prof. Dr. Kellermayer
Miklós**

Kellermayer Miklós (1939) egyetemi tanár, sejtkutató, a POTE Klinikai Kémiai Intézetének igazgatója. Az Akadémiai-, a Kiváló Orvos- és a Szent-Györgyi Albert-díj birtokosa, a KÉSZ tagja.

„Ó boldog Magyarország! csak ne hagyja magát félre vezetni már –”

Dante Alighieri „boldognak” látta és hirdette Magyarországot az 1300-as évek elején, pedig már akkor elkezdődött a magyarság máig tartó, egyre súlyosbodó tragédiája. Dante az *Isteni színjáték* írásakor az „Ó boldog Magyarország!” felkiáltást Károly Róbert királyságának kezdetén írhatta le, vagyis akkor, amikor már kihalt az Árpád-ház és elkezdődtek a ránk annyira jellemző belviszályok, a nemzetpusztító testvérháborúk. Mégis, miért láthatta akkor Dante „boldognak” Magyarországot? Ez a kérdés nyilvánvalóan megválaszolatlan maradt és marad örökké. De miért került ez az idézet ennek az ajánlásnak a címébe? Csak nem akarja a szerző éppen most, amikor a tragédiaáradat a nemzethalál vízióját, mint elborzasztó valóságot vetíti elének, „boldognak” látni, láttatni Magyarországot? A tények ismeretében ez valóban éptelennek látszik, s mégis igaz! Valóban azért került a Dante idézet ennek az ajánlásnak a címébe, mert a szerző éppen most, a nemzeti tragédiáisorozatunk legmélyebb pontján eszmélt rá, hogy Dante felismerése ma is és remélhetőleg a jövőben is igaz. A szembetűnő ellentmondást azonban nyilvánvalóan fél kell oldani, mert csak így remélhető, hogy az életet választó, a nemzet jövőjéért aggódó összes magyar ember eljut erre a felismerésre. A Károly Róbert uralkodásának kezdete óta eltelt 700 évben a tragédiáisorozat, a török dúlás, az ország három részre szakítottasága, a leverett szabadságharcok, a trianoni nemzetcsönkítés, a rohamos nemzetfogyás, a pusztító betegségek, a korán öregedés, az elmúlt fél évszázad alatti 6 millió magzatgyilkosság, a talaj, a vizek és a levegő katasztrófális elszennyezése első megközelítésben nem „boldognak”, hanem sokkal inkább „megvertnek”, „elátkozottak”, „kipusztulásra ítéltnek” mutatja Magyarországot. Mindezeket tételezve, hogyan lehet éppen most, a legutóbbi választás után Magyarországot „boldognak” látni, hiszen ezt a választási eredményt másnak értékelni, mint a nemzethalál felé rohanás biztos jelének, aligha lehet. Több mint kétfélmillió magyar a nem-

zet jövője, a gyermekek élete ellen szavazott, vagyis meghasonlott önmagával. A meghasonlottságról Jézus Krisztus örökérvényű figyelmeztetést adott:

„Ha valamely ország meghasonlik önmagával az az ország nem állhat tovább fenn” (Márk 3, 24.).

Negyedszer került most (1919, 1947, 1994, 2002) a Krisztus ellenesség, az ateizmus, az életellenes, gyermekellenes kommunista internacionalizmus és annak új változata, a gátlástalan globalizmus uralomra Magyarországon. Hivatkozva, hogy sokan szavazták meg, most arra sarkallhatja (a jelek szerint különös arrogáns módon hazudozva, gyűlöletkeltéssel, a félelem és a szorongás újragérjesztésével sarkallja is) a vezéreket, hogy dáridók, fesztiválok, tűzijátékok leple alatt minden korábbinál agresszívebben, fondorlatosabban hajtsák végre az életellenes, gyermekellenes, magyarságellenes programjukat. Ezer év óta magyar = Krisztus-követő! Az értelmező szótárakban, ha csak az igazságot írják, a magyarság meghatározására az első, legjellemzőbb állítás csak egy lehetne: magyarság = Krisztus-követő nép. Mi a bizonyíték erre? Az ezer-éves történelmünk. De a legutóbbi (2001-2002-es) népszámlálás is. A több mint 40 éves kommunista, Krisztusellenes, magyarellenes diktatúra után ma Magyarországon élő lakosság 75%-a Krisztus-követőnek vallotta magát.

Arra gondolni, hogy 2002. április 7-én és 21-én több mint 2 millió magyar állampolgár az életellenességre, nemzetellenességre, gyermekellenességre, Krisztus fondorlatos üldözésére szavazott, csak azt bizonyítja, hogy ennyien, sőt talán még többen, hiszen ide kell sorolni a nem szavazókat is, nem tudták mit cselekszenek. A megfeszített Krisztusnak a keresztben elmondott imája illik ide: „Bocsáss meg nekik Atyám, mert nem tudják, mit cselekszenek”. Igen, félrevezettségükben nem tudták, nem fogták fel mit is cselekszenek. Ezért a családokban, a különböző közösségekben, valamennyi hírcsatornán keresztül tudatosítani kell, hogy az élet, a gyermekek, a nemzet, a velünk maradt Krisztus ellen szavazók a nagy ártásuk ellenére sem vádolhatóak. Őket most nem elítélni, nem kirekeszteni, hanem túláradó szeretettel felvilágosítani, tettük szomorú valóságára ráébreszteni kell! Össze kell fognunk, egységbe kell kovácsolódnunk Krisztusban egymással.

A legutóbbi választás hirtelen zúdította ránk a kijózanító döbbenetet, a nemzethalál közelségének felismerését. Most vált a sokaság, mondhatni minden gondolkodó magyar ember számára nyilvánvalóvá a nemzethalál közelségének ténye, s párhuzamosan az a felismerés, hogy ha a nemzethalál helyett mégis in-

kább az életet választjuk, gyökeresen meg kell változnunk!

Csak elszenvedni az eseményeket, a ránk zúduló csapásokat, amint tettük eddig, tovább már nem lehet! Tenni kell! Hogy

mit? Újra kell evangelizálni Magyarországot! Eljött az ideje, hogy újra igazán Krisztuskövetők, igazán Krisztusban, Istenben élő nemzet legyünk. A tudásunk, a tudományunk és a hitünk teljességében végképp be kell látnunk, hogy nincs más alternatívánk. Itt kell leszögezni, hogy soha nem is volt, és valójában más népeknek sincs! Nehéz ezt belátni, hiszen nekünk is előbb meg kellett élnünk a nemzethalál közelségének iszonyatát, s csak utána ismertük fel, ismerjük fel az egyedüli utat, az igazi megtérést, a teljes szívünkbelől, a teljes lelkünkbelől, a teljes elménkbelől, a teljes tudásunkból, a teljes tudományunkból fakadó Krisztuskövetést. Ez a felismerés önmaga a kegyelem. Mi magyarok részeseülünk most abban a kegyelemben, hogy minden más népnél korábban ismerjük fel a menekülés egyedüli útját. Hát ezért igaz Dante felismerése, ezért vagyunk áldottak, sőt lehet, hogy a legáldottabbak minden más nép közül.

Csak gondoljuk még egyszer végig: egyik oldalról az élet, a gyermekek, a nemzet, a megváltó Krisztus elleni szavazás maga az iszonyat, a nemzethalál közelségének iszonyata, a másik oldalról viszont a felismerés, az életellenes tetteink tudatosulása, és helyükre a tudatos Krisztuskövetés, az életpártiság, mint nemzeti politika, mint nemzeti cselekvési program, micsoda ígéret a nemzethalálba rohanás helyett. A hangsúly miatt ismételve, most az áprilisi választások után válik mindenképp számára egyértelművé, hogy csak akkor lesz, csak akkor lehet életünk, ha újra evangelizáljuk Magyarországot, ha igazán megtérünk, ha igazán Krisztuskövetők leszünk. Megtérni, Krisztust követni, Istent imádni most, a XXI. század kezdetén azonban csak a tudomány és az istenhit újraegyesítésével lehet! Itt kell kezdenünk! A tudomány és az istenhit újraegyesítésekor először a lényegünk válik bizonyossá, az, hogy nem egy faj szabta keretek közt élünk. A „törvény”, azaz a világmindenséget átfogó egyetemes törvény nem uralkodik felettünk, mint minden más élőlény felett. Mi a magzati korunktól külön-külön megismételhetetlen egyedek, szabadok, a misztérium világának birtokosai, személyek vagyunk. Ennek tudatosulása az igazi „Én-tudat”, az éltető „egoizmus”. Ez az „egoizmus” az, amely nélkül emberhez méltóan nem élhetünk, amely nélkül a nemzethalált elkerülni nem tudjuk.

A bárány hallgatása

Nagypéntek: a vágóhíd csöndje. A bárány halála.

A szenvedés folytatódik azoknak sorsában,

akiknek szakállát tépték,

akiket oroszlanok és medvék elé vetettek

gladiátorviadalokon,

akiket ítélet nélkül hurcoltak el

koncentrációs táborokba és gulágokra,

akiket gázkamrába löktek és

deportáltak,

akiknek padlásáról az utolsó szem búzát is lesöpörték,

akiktől nyelvüket és nemzetiségüket rabolták el,

akiket hitükben és nemzetiségükben aláztak meg,

akiket bosnyák lányként, szerb aszszonyként

vagy horvát apácaként megerőszkoltak,

akiket elhallgattattak.

Velük hallgat a bárány is.

Fabiny Tamás

Kizárólag ez az igazi „egoizmus”, ez az igazi „Én-tudat” visz el bennünket külön-külön mindegyikünket a legfontosabbhoz, az Isten gyermekiségünk felismeréséhez. Az igazi „Én-tudattól” eltérően, a napjainkban eluralkodott egoizmus, a mindenkit letipró önzés, amelyet a pénz, a siker utáni vágy gerjeszt, a halál világa. Az egyéné is és a nemzeté is. Valójában a félrevezethetőség és „gyümölcse” a tragikus áprilisi választási eredmény is ebben a halált hozó egoizmusban gyökerezik.

A második bizonyosság, ami a tudomány és az istenhit újraegyesítésének fényében tárulkozik fel az, hogy a lényegünkben fakadóan „energiahiányosak” vagyunk. Külön-külön is és együtt is. A napból jövő sugárzó energia csak a sejtek életét biztosítja, a növényekét is, az állatokét is és a miénket is. De mi, a lényegünkben fakadóan emelkedünk ki minden más élőlény közül, mi személyek vagyunk. A küldetésünk beteljesítéséhez, egyéni boldogulásunkhoz és a békés együttélésünkhöz az elfogyasztott táplálék útján szervezetünkbe jutott energia nem erőforrás. A küldetésünk beteljesítéséhez, a talentumaink megsokasításához, a békés együttélésünkhöz, az élővilág megmentéséhez más forrásból származó energia kell. Ezért vált, ezért válik most mindent elsöprő erővel bizonyossá, hogy csak a köztünk maradt Krisztus, a tabernákulumok mélyén ránk váró Oltáriszentség erejéből töltekezve élhetünk, tölthetjük be küldetésünket, kerülhetjük el a nemzethalált, az élővilág katasztrófáját.

A harmadik bizonyosság is, a tudomány és az istenhit újraegyesítésében válik megcáfolhatatlan tényé. Ez a bizonyosság nem más, mint annak a ténynek a felismerése, hogy az egyetlen igaz kincsünk, a tehetségünk *ajándék!* A lelkünkben a teremtő Isten által küldött személyes ajándék. Éppen ezért, csak most, a tudomány és az istenhit újraegyesítésekor tárulkozik fel, tudatosan bennünk a tehetségkiművelés hatékonnyá tételének igazi technológiája. Ennek a technológiának ismeretében tudjuk végre megérteni, tudjuk végre felfogni, mit is tett ösztönösen, a kegyelem erejéből Klebelsberg Kuno 1922-1932 közt. Csak most értjük meg végre, csak most tudatosan bennünk igazán, hogy miért kell az élő nemzet. Miért kell a parányi gyermekkortól a nemzettudatot, a nemzeti büszkeséget beitatni. Az anyanyelv valójában a nemzetbe való beágyazódást teremt meg. Azt a beágyazódást, amely nélkül nincs hatékony tehetségkiművelés, amely nélkül az ajándék, a talentumok (a tehetség) megsokasítását előíró szigorú isteni parancs nem teljesíthető. Ezért kell a nemzetet, a nemzettudatot, a nemzeti büszkeséget, a hazaszeretetet, mint féltett kincset védenuink. Nemzeti ünnepeinket, szentjeink, hőseink, mártírjaink emlékét kisajátíthatatlannak, tisztának, sérthetetlennek megőriznünk. Az egész emberiség számára a nemzetbe ágyazódás, az igazi nemzettudat, az éltető nacionalizmus fontosságát a gyermekekben küldött isteni ajándék, a tehetség

kiművelésében leginkább a zsidó nép élete bizonyítja. Ez a nép a szétszóródottságában is a nemzettudat, a kiválasztottság bevitásával képes volt és képes ma is megteremteni gyermekei számára a tehetség-kiművelés különös hatékonyságát. Tudósoknak, művészeknek, alkotóknak, az emberi megmérettetés legkülönbözőbb díjazottjainak számára ugyanis a zsidó népnél, minden más néphez viszonyítottan is talán a legmagasabb. Tehát van éltető nemzettudat, nemzeti büszkeség, igazi hazaszeretet, igazi, éltető nacionalizmus, amelyet védeni kell, amelyet egyetlen néptől sem lehet elvenni, mert ha erre tesznek kísérletet, valójában a nemzetet akarják kipusztítani. Lényegében ez történik, amikor a más népek gyűlöletére, eltiprására irányuló mozgalmat, a sovinizmust nevezik nacionalizmusnak. Ha a köztük lévő lényegi különbséget elhallgatják, s a sovinizmust, amit minden embernek kötelező elutasítani, nevezik nacionalizmusnak, a nemzet életének legfontosabb pillérét, a nemzeti büszkeséget, a hazaszeretetet, az igazi éltető nacionalizmust rombolják le, s így taszítanak saját rászedett közreműködésünkkel a nemzethalálba.

Végül a tudomány és az istenhit újraegyesítésének bizonyosságában cselekednünk kell. Ennek a cselekvésnek az a lényege, hogy végre hatni engedjük a köztünk maradt erőforrást, a köztünk maradt Jézus Krisztust. Sürgősen meg kell szerveznünk az egyéni vállaláson alapuló Oltáriszentség őrzését-ímádást minden magyar templomban, mindennap, minden órában. A tudás, a tudomány és az istenhit újraegyesítése ugyanis egyetemes bizonyosságot teremtett arra, hogy belássuk, saját erőnkben nem megy. Életünk egyetlen igazi erőforrását, az Oltáriszentséget, a kenyér színében köztünk maradt Jézus Krisztust a mindennapjaink, a munkálkodásaink, a másikkal, különösen a gyermekekhez való viszonyulásunk, életünk középpontjába kell tennünk. Függetlenül attól, melyik vallási szokást követték őseink és követtük, vagy nem követtük eddig magunk, az élet a halál helyett választásunk után az egyetlen erőforrásból való feltöltkezés törvényszerűvé válik mindannyiunk számára. Éppen ennek a bizonyosságnak az általános volta miatt az Oltáriszentség őrzésére-ímádására mindenki, aki a nemzethalál helyett az életet választja, katolikusok, protestánsok, sőt a korábban semmilyen vallást sem gyakorlók egyaránt jelentkezni fognak. Így válik végre minden magyar számára nyilvánvalóvá, hogy Szent István, első szent királyunk felajánlásával Magyarország valóban mindenkit, a legkülönbözőbb nyelveken beszélőket, hívőket, nem hívőket, szegényeket, gazdagokat, daliákat, nyomorékokat, szépeket és csúnyákat egyaránt befogadó módon lett Mária országa. Így értjük meg, hogy valóban miért vagyunk örök érvényűen „boldog” ország, nemzet, nép.

A Szent József búcsú vendégei

Sillye Jenő

Zeneszerző, egyházi könnyűzenész

Angyalföldi, anyai ágon nagyon vallásos családba született. Bár apja három és fél éves korában elhagyja őket, mégis apatiszteletre nevelik. 15 éves korában már nagykórusban énekel. A beatzene nagy hatással van rá, elkezd gitározni. Magyar-történelem szakos tanárnak készül, de vallássossága (illetve annak megvallása) miatt nem folytathatja tanulmányait. További életére nagy hatással van Lucien Aimé Duval, francia jezsuita atya: tőle hall egy magnófelvételt, amelyen az gitárral kísérve énekel. 1967-ben, húsz évesen írja első dalát (Hol van a szeretet), 1970-től kísér gitárzenével fiatal énekeseket a kismarosi plébánián, saját költeményeket adnak elő. Az úgynevezett Duna-kanyar-egyházközségben (Kismaros, Nagymaros, Felsőgöd, Verőce) a hittanórákon a beszélgetéseket egyre gyakrabban festi alá gitárral. A találkozók rendszeressé válásával és a létszám gyarapodásával a társaság kinőtte a helyi templomot, s 1978-tól Nagymaros lesz a találkozók helyszíne (mind a mai napig). Az Állami Egyházügyi Hivatal papáthelyezésekkel kívánta szétosztani a társaságot, ám fordított hatást értek el: így még több fiatalhoz értek el. Jenő és barátai később országjárásba kezdtek. 30 év alatt (1967-1997) több, mint 300 dalt írt, melyek száma azóta is gyarapszik.

„A világnak Krisztus kell” - zenei evangelizáció gitárral Beszélgetés Sillye Jenővel

- Ha most felidézi az elmúlt évtizedeket, milyen momentumokat tart különösen fontosnak a pályafutása szempontjából?

- Az ember természetesen másképpen ítéli meg utólag a dolgokat, mint amikor átéli, de az én életemben rendkívül jelentős dátum az 1969-es és az 1970-es esztendő. '69-ben írtam az első dalaimat, és '70-ben házasodtam össze a feleségemmel, Julcsival. Az életemet akkoriban még egészen másképpen képzeltem el, mint ahogyan később alakult. Magyar-történelem szakos tanár szerettem volna lenni, de nem vettem fel a bölcsészkarra. A szóbeli felvételin rákérdeztek a hitemre, s én nem tagadtam le, hogy hívő katolikus vagyok. Ám a zenén keresztül mégiscsak hatalmas ajándékot kaptam az Úristentől, hogy ha nem is egyik pillanatról a másikra, de az évek során tanúságtevő keresztény dalszerző, énekes gitáros lehettem, és sok embernek beszélhettem, énekelhettem Krisztusról, a keresztény hitről. Jártam az országot, énekeltem mindenütt, ahová meghívtak, szolgálhattam ezáltal az egyházamat s az embereket.

- Fel tudja-e idézni azt a pillanatot, amikor először megfogalmazódott Önben a gondolat, hogy zenei

evangelizációt fog végezni, vagy ez inkább egy folyamat része volt?

- Azt hiszem, inkább az utóbbiról volt szó, de e folyamatban természetesen voltak különböző állomások. Feleségemmel együtt tagjai voltunk egy kis katolikus közösségnek, s a templomi kórusban énekelünk is. Más fiatalokhoz hasonlóan mi is rajongtunk a beat-zenéért. Egyre nagyobb készletet éreztem arra, hogy ezen a modern zenei nyelven fejezzem ki gondolataimat, érzéseimet Krisztusról; arról, hogy milyen csodálatos dolog a hit, s hogy Jézus szeret minket. A közösségünkben figyeltünk egymás bajára, gondjára. A legelső dalomat 1969-ben írtam. Egyik barátom elmesélte nekem, hogy milyen gondok nyomasztják, s én úgy éreztem, azzal tudok neki a legjobban segíteni, ha írok neki egy dalt. Így született meg Hol van a szeretet? címmel a legelső szerzeményem. Nagyon tetszett a közösségünk tagjainak, biztattak, hogy írjak még dalokat.

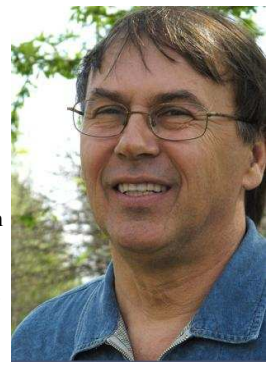
Ön pedig megfogadta a tanácsokat.

- Igen, és sorra születtek a dalok. Közben társaim is lettek, Pirositz György, Kemes Balázs, Gerber György személyében, velem együtt ők voltak a Sillye Jenő és barátai zenekar alapító tagjai. A verőcei templomban léptünk fel először, a híveknek és a lelkipásztornak is tetszett a zenénk, bátorítottak, biztattak bennünket, s ajánlottak a szomszédos faluk papjainak, híveinek is. Elindultunk tehát, de akkoriban még nagyon képlékeny volt ez a dolog, bármi kijöhetett volna belőle, még az is, hogy abbamarad. A döntő fordulat akkor következett be, amikor 1972 nyarán meghívtak minket egy papi lelkigyakorlatra Egerbe. Közismert, hogy egy évvel korábban volt kénytelen elhagyni Magyarországot Mindszenty József hercegprímás. Hatalmas politikai nyomás nehezedett a magyar egyházra, a papokat keményen igyekeztek kordában tartani az Állami Egyházügyi Hivatal révén. Persze sok olyan lelkipásztor volt tele lelkesedéssel, tenni akarással, s dacolva a tiltással, a megszorításokkal, igyekeztek Krisztus hitére téríteni a fiatalokat. Ez a zsinat utáni nagy magyar titok, a Szentlélek munkája lehetett szerintem, semmiféleképpen nem emberi tényező. Az említett egri lelkigyakorlatra az ország minden részéből jöttek papok, összegyűltek vagy ötvenen-hatvanan, ami nagy szám volt az akkori viszonyokhoz képest. A főelőadó Tomka Ferenc atya volt, ő Rómában tanult, s a zsinat utáni missziós, evangelizációs gyakorlatról beszélt az egybegyűlteknek. Korábban hallott már bennünket énekelni, ő hívott meg minket a lelkigyakorlatra. Velünk illusztrálta, hogy igenis, Magyarországon is vannak ifjúsági csoportok, melyeknek tagjai hitvalló módon próbálják megélni az életüket. Énekelünk, s a dalok között részletesen beszéltem a hitemről. Az atyáknak annyira megtetszett mindez, hogy meghívtak bennünket magukhoz, így eljutottunk az ország legkülönbözőbb pontjaira. Ez hatalmas fordulat volt az életünkben, rádöbbentünk, hogy fantasztikus szolgálatunk van, missziós kül-

detésünk. Mindenhová elmentünk, ahová csak hívtak bennünket. Ez bizony nem volt egyszerű dolog, hiszen egyikünknek sem volt kocsija, vonaton meg autóbusszon bumliztunk. Emellett mindenki közülünk dolgozott vagy tanult, szóval nehéz volt, de gyönyörű élményeket kaptunk cserébe. Ettől kezdve a zenei evangelizáció alapvetően meghatározta az életemet. A Szentlélek ajándékának tartottam, hogy egyre több fiatal ismerte meg és szerette meg a zenénket. Ez inspirálón hatott ránk. Az Úristen erre épít, apró sikerélményekkel bátorít bennünket. Tisztában voltunk azzal, hogy minden kimondott szóért, minden elénekelt dalért felelősséggel tartozunk, s az alapkérdés, hogy vagy igaz az, amiről énekelünk, vagy nem igaz, és akkor semmit nem ér. Igyekezünk hitelesen élni, s velünk volt az Úristen kegyelme.

- Ha csak a szocializmus időszakát nézzük, ön négygyermekes családapaként végezte a zenei evangelizációt, legkisebb gyermeke, Gábor már a rendszerváltozás-kor, 1989-ben született. Mellette dolgozott, az Elzettnél volt anyagbeszerző. Bizonyára sok nehézségen kellett keresztül mennie. Soha nem ingott meg, nem vetődött fel önben, hogy nem csinálja tovább, inkább elvállal egy jól fizető mellékállást, hiszen ez általános volt akkoriban?

- Voltak súlyos egzisztenciális gondjaink, ez kétségtelen. Én azonban feltettem az életemet a zenei evangelizációra, s még a jogi egyetemet is abbahagytam, amit esti tagozaton kezdtem el. Ezt sokan nem tartották bölcs döntésnek a környezetemben, de én nem akartam, hogy a későbbiek során esetleg megszaroljanak ezzel, mint ahogy sok embert megszaroltak. Mint említettem, tanár nem lehettem a hitem miatt, de akkor már jogász sem akartam lenni, a családom mellett egyetlen dolog volt számomra fontos: a zenei evangelizáció. Nem mondom, hogy időnként nem csüggedtem el az egzisztenciális gondok miatt, de az Úristen mindig megsegített. Érdekes egyébként, hogy a munkahelyemen is szerettek, annak ellenére, hogy többen tudták rólam, hogy hívő vagyok. Sok ember lépett be akkoriban a pártba, de nem voltak kommunisták. Az egyik főnököm, egy főkönyvelő például egy baráti beszélgetésen jóindulatúan agitált, hogy lépjek be a pártba, hogy segíthessen rajtam. Azt mondta, már régen osztályvezető lehetnék a cégnél, ha párttag lennék. Nem titkoltam előtte, hogy hívő ember vagyok, templomba járó, erre azt válaszolta, hogy erről nem kell beszélni, és sorolta, hogy ez a párttag is vallásos, meg az is, a harmadik most kereszteltette meg a gyerekeit. Nekem nem megy, hogy kettős életet éljek, mondtam neki, erre csak legyintett, hogy akkor nem tud segíteni rajtam. Ám a maga módján segített, és mások is, ha másként nem, adtak egy kis jutalmat időnként.

A helyzetünk tehát nehéz volt anyagilag, de az Úristen nem hagyott magunkra. Volt egy kis testvéri közösségünk, s ők mindig segítettek, ha megszorultunk. Autóhoz is így jutottunk, nekünk erre soha nem telt volna. Amikor a negyedik gyermekünk megszületett, a nagymarosi barátaink arra gondoltak, hogy segítenek rajtunk, hiszen négy gyerekkel már elég nehéz közlekedni. Az újpesti közösségben valaki éppen eladta a Trabantját, a nagymarosi testvéreink pedig összegyűjtötték a számunkra annyi pénzt, hogy megvásárolhattuk ezt a kocsit. Vagy említhetem Zselepszky Györgyöt, aki ma karmelita szerzetes. Elhatározta, ha lesz egy nagy plébániája, akkor a Jenőt meghívja nyaralni a családjával, mert ők Pesten élnek egy panellakásban, s olyan nehezen tudnak kimozdulni onnan. S amikor kapott egy nagyobb plébániát Tápén, azonnal üzent, hogy vár minket, menjünk le hozzá nyaralni. Mindez óriási ajándék volt számunkra. Más emberek keményen fizettek azért, hogy nyaralhassanak, mi viszont ajándékba kaptuk mindezt az Úristentől. Más embernek hajtania kellett mindezekért, mi viszont mások irántunk érzett testvéri szeretetéből éltünk meg ilyen élményeket, ajándékokat. A gyerekeinknek sok mindent nem tudtunk megvenni, de az életük lelkiükben mégis gazdaggá vált az ehhez hasonló élményektől, s ők ma is így emlékeznek erre. Igen, voltak nehézségeink, de naponta tapasztaltuk meg, hogy a Gondviselő Isten nem mese, hanem a valóság, Akire rábízhatjuk az életünket.

- A felesége hogyan viszonyult az Ön zenei küldetéséhez?

- Julcsi végtelen türelme és megértése nélkül biztosan nem tudtam volna végigcsinálni az elmúlt csaknem negyven esztendő. Az asszonyok többsége valószínűleg nem tűrte volna ezt az életformát, de Julcsi számára teljesen természetes volt, hogy nekem ez a hivatásom, ezt kell csinálnom. Fantasztikus társam volt mindvégig. Hallatlan biztosságot nyújtott azzal is, hogy tudtam: történjék velem bármi, a gyerekeimmel nem lesz gond, jó kezekben vannak. Hatalmas ajándék számomra, hogy egy olyan ember a társam, a gyerekeim anyja, aki ennyire mellettem állt mindig, segítette a küldetésemben.

- Milyen érzés, hogy a gyerekei közül többen is együtt zenélnek önnel?

- Óriási élmény ez számomra. Hosz-

szabb-rövidebb ideig mindegyik gyermekem együtt zenélt már velem. A lányomnál ez most már nem lehetséges, mert Székesfehérvárott él, s két gyermeket nevel. A fiam viszont belenőttek ebbe a zenébe, és sokat segítenek nekem, technikailag és szakmailag is, megújították a dalokat a saját fiatalságuk friss zenei ízlése révén. A számokat változtatlanul én írom, de egyáltalán nem mindegy, hogy milyen a dalok hangzásvilága. Ebben nagy segítségemre vannak a fiam. Hatalmas élmény és ajándék számomra, ha ott vannak mellettem a színpadon vagy a templomban.

- Dalaiban gyakran fordulnak elő olyan fogalmak, mint az áldozat, a szeretet, a hűség, a hazáért, nemzetért, a közösségért, egyéni társért érzett felelősség, a szolidaritás. Csupa olyan fogalom, amit sokan idejétmúltak tartanak, a hivatásos véleményformálók pedig mosolyognak vagy gúnyolódnak ezeken. Nem beszélve arról, amikor egyik dalában, idézve II. János Pált, nyíltan megvallja, hogy a világnak Krisztus kell...

- A mi generációnk ezt ma éli meg, de azért ez máskor is így volt, sőt, kétezer éve folyamatos a harc a Jó és a Gonosz között. Jézus Krisztus elhozta az Örömhírt, a szeretet üzenetét nekünk. Isten maga a szeretet, s a világosság és a szeretet örök harcot vív a sötétséggel. Ahogy az evangélium is írja, a világosság eljött, de a sötétség nem fogadta be. Van, aki a gyűlölet világát építi, és van, aki a szeretet országát. Amikor mi megkaptuk a kegyelmet, a hit ajándékát, akkor ezt az utat választottuk, és néha nagyon keményen meg kell küzdenünk, mert a keresztény ember sem tökéletes. Egy dologgal azonban tisztában kell lennünk: a mi értékrendünk egészen más, mint a világé, és ha az ember ezt hittel éli meg, és tudatosan feldolgozza, akkor kiegyensúlyozottan tudja végigjárni az utat. Nem könnyű feladat ez, s ha elbizonytalanodunk, akkor állandóan a lelkünkben a küzdelem. Nem élhetek keresztény emberként úgy, hogy elsődleges célom a siker, az anyagi gazdagság, ugyanakkor azért az Isten országát is szívesen megtapasztalnám, részesülni szeretnék a szeretetben, mert a kettő nem megy. A szeretet erejével is lehetne hatalmat gyakorolni, és lehetne a szeretet törvényével is megélni a gazdagságot, tehát úgy, hogy nem magamnak gyűjtök földi javakat, hanem osztozom rajta

másokkal. Ma azt látjuk, hogy Magyarországon néhány száz dús gazdag milliárdos és milliomos magához ragadta a hatalmat, és erkölcstelen, hazug letet élve, szembefordulva az ország, a nép érdekeivel, a maga világát akarja kiépíteni a legkülönbözőbb manipulációs eszközökkel. Ártatlan embereket veretnek nyomorékká, s meghamisítva a reform szó eredeti jelentését, szétverik az egészségügyet, az oktatást, s Európa vezetői a vállukat vonogatva nézik, ami történik. Ilyenkor bizony elkeseredhetnénk, hogy ide jutottunk. Ezzel azonban nem megyünk semmire, nekünk a szeretet országát kell építenünk, imával s áldozattal. Nem vehetjük át azok módszereit, akik az önzés, a gyűlölet világát építik, mindezek ellenére. Balás Béla kaposvári püspök mondta egyszer, amikor egyesek mindenféle igaztalan dologgal vádolták, s a hívei csodálkoztak, hogy miért nem lép fel keményen velük szemben: értsék meg, mi gúzsba kötve táncolunk, nekünk még az ellenségeinket is szeretnünk kell. Néha ez nagyon nehéz, de a hit erőt ad ahhoz, hogy ne vegyem át a gyűlölködők módszereit, és más eszközökkel küzdjek az igazságért, a becsületért, a tiszta közéletért. Hiszek abban, hogy ebből lesz igazán jövő. Az a másik világ összeomlik, mert minden hazugságból épített ország megsemmisül előbb-utóbb, az áldozatból, imából, becsületből, szeretetből, tisztességből épített viszont megmarad. Az idő minket fog igazolni. Most nehéz mindazoknak, akik ezt átélik, de a jövő a miénk. Nagyon tetszik nekem a városmissziós üzenet: "Reményt és jövőt adok nektek". Ez minden ember számára biztató üzenet. Ha elvész a remény, akkor nincs tovább. Nekünk azonban van reményünk, s éppen ezért jövőnk is: Jézus Krisztus. Lehet mosolyogni azon, hogy a világnak Krisztus kell, de ő az egyetlen bizonyosság, akire rábízhatjuk az életünket, akire mindig számíthatunk. Olyan emberekkel van tele a föld, akik hajszolják a sikert, a dicsőséget, akár másokon átgázolva is. Viszont nagy hiánycikk a krisztusi ember, aki le tud hajolni másokhoz, szeret, szolgál ott, ahol ínség, szenvedés van. Aki képes megbocsátani, örömtől szerezni. Pedig Krisztus ma is itt él közöttünk, emberekben, közösségekben, csak észre kell Őt vennünk.

- Ahogy egyik dalában írja: "Akkor az Úrban bíznak, mindig új erőre kapnak."

- Igen, ez a remény bizonyosság.

Fülöp Gyula

A Mosolygó Kórház Alapítvány pécsi bűvésze

K: Hogy lett belőled bűvész, és mióta bűvészkedsz? Te magad találd ki a trükkjeidet, vagy voltak tanítód?

V: Érdekes kérdés, az 1970-es évek óta bűvészkedem. A trükköket nem kitalálom, erre vannak talán jobbakk, hanem átalakítom, élelsruvű teszem, magamra formálom.

K: Miért csatlakoztál a Mosolygó Kórház Alapítványhoz? Milyen

élményeid vannak eddig, mennyivel más a kórházban bűvészkedni, mint máshol?

V: Nem én találtam meg a Mosolygó Kórházat, hanem Ő engem. Eddig kétszer voltam ilyen bemutatón, és nekem nagyon tetszett, hiszem a műsorom egyéni, szeretem az emberközelséget. A műsoromat szinte egyénre tudom szabni, és mindegy, hogy egy ember nézi, vagy száz, a program akkor is teljes.

K: Mennyi előkészületet, felkészülést igényel egy ilyen látogatás?

V: Az előkészület nem a helyszínen történik, oda felkészülve megyek, és kezdődhet a játék.

K: Mivel töltöd a szabadidődet?

V: Vagy gyakorlok, vagy szervezem az életem. De nektek ráérek az biztos.

Gyula bácsi

Elgondolkodtató...

Volt egyszer egy kisfiú, akinek igen nehéz természete volt. Az apja adott neki egy zacskó szöget, hogy mindannyiszor amikor elveszíti a türelmét, vagy veszekszik valakivel, üssön be egy szöget az udvar végében lévő kerítésbe. Az első napon 37 szöget ütött a fiú a kerítésbe. Az elkövetkezendő hetek során, megtanult uralkodni magán, és a kerítésbe beütött szögek száma, napról napra csökkent: felfedezte, hogy sokkal könnyebb uralkodni magán, mint a szögeket beütni a kerítésbe.

Végül elérkezett az a nap, amikor a fiú egyetlen szöget sem ütött be a kerítés fájába. Ekkor megkereste az apját, és elmesélte neki, hogy ma egyetlen szöget sem kellett a kerítésbe ütnie.

Ekkor az apja, azt mondta neki, hogy minden nap, amikor megőrzi a nyugalját, és nem kerül veszekedésbe senkivel sem, húzzon ki egy szöget a kerítésből. A napok teltek, amikor egy nap a fiú közölte apjával, hogy már egy szög sincs a kerítésben...

Az apa elkísérte a fiát a kerítéshez, és így szólt: „Édes fiam, te igen becsületre méltóan viselkedtél, de nézd csak, meg mennyi lyuk van ezen a kerítésen.

Ez már sosem lesz olyan, mint azelőtt. Amikor összeveszel valakivel, és amikor egy gonosz dolgot mondasz neki, ugyanolyan sérüléseket hagysz benne, mint ezek itt a kerítésen.

Belemárthatsz egy kést egy emberbe, majd kihúzhatsz azt, de a seb örökre ott marad.

Mindegy hányszor is kérsz bocsánatot, a sérülés ott marad.

A szavakkal okozott seb is olyan, mint egy fizikai seb.

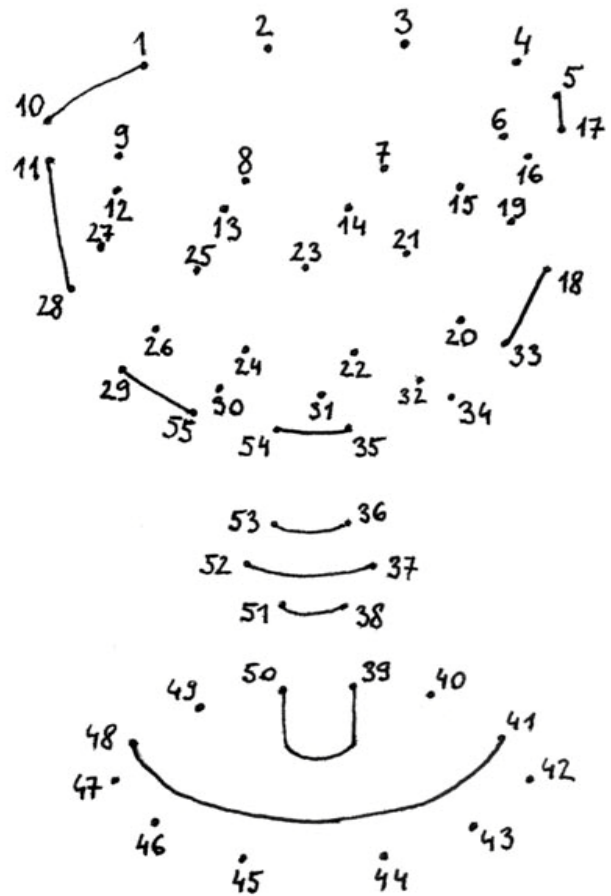
A barátok nagyon ritka ékszerek, megnevettenek és bátorítanak. Ők mindig készek téged meghallgatni, mindannyiszor, amikor neked arra szükséged van, támogatnak, kitárják előtted a szívüket.

Mutasd meg a barátaidnak, férjednek, feleségednek, mennyire is szereted őket.

És végezetül:

“A barátság öröme, azt jelenti, hogy valaki rád bízott egy titkot.”(Alessandro Manzoni)

Nagybőjt lévén, gondolkodj el azon, Jézus mekkora áldozatot hozott értünk! Ő vérét ontotta azért, hogy nekünk örök életünk lehessen. Az Ő áldozatára emlékeztet minket az alábbi rajz, mely befejezetlenül maradt. Kösd össze a számokat a megfelelő sorrendben!

Állítsd sorrendbe a pálmaleveleken látható szavakat és írd a kipontozott helyre!

„A samárcsikót Jézushoz vezették, ráterítették köntösüket, és ő ráült. Sokan a ruhájukat terítették az útra, mások meg lombos ágakat szórtak eléje, amelyeket a réten vágtak. Az előtte menők, s akik kísérték, ezt zengték:

“Hozsanna!.....!”(Mk 11,7-9)

Irodalmi melléklet

A csaló

A csaló neve: Pétör. Írhatnám Péternek is, de akkor mi lesz a történeti hitellel? Pétör az ő neve, senki se hívja másnak, és ha valami tudatlan ember Péternek szólítja, arra nem ért. Tudom magamról, mert én már kipróbáltam. Bent jártam az iskolájukban, és megkérdeztem, melyikük az a híres Péter: ötvenkét gyerek közül egy se vállalta. Nem a hírességet, hanem a Péterséget. Ezt abból hiszem, hogy arra se állt föl senki, mikor azt mondtam:

- Mert én ezt a körtét akarom odagurítani annak a Péternek, akit keresek. A Pétereket a körte se szédítette meg. Pedig akkora körte volt, hogy négy Péter is beleharap-hatott volna egyszerre az aprajából. De hát akit nem annak hívnak, az nem nyújtothatja az ujját. - Hát nem itt van az a bizonyos csaló Péter? - kérdeztem a tanító úrtól. - Dehogynem - mosolyog a tanító úr -, csak nem jól tetszett föltenni a kérdést. Pétörök, fölállni!

Fölugrott hat gyerek, Pétör nevezetű valamennyi.

- Melyik ezek közül most már az én Pétöröm?

- Ez ni - mutatott rá a tanító úr a legrongyosabbra. - Mondd meg a nevedet, Pétör fiam, szép értelmesen.

- Deák Pétör.

Mínta a magam gyerekhangja csendült volna vissza negyvenegynéhány omladék esztendő elejéről. Amúgy is formázza Pétör a magam kisiskolás korát. Éppen olyan tatárképű, éppen olyan fésűt nem álló bozontú, no meg éppen olyan rongyoskás. Ha összemelgeszünk, lehet, hogy le is fényképeztem, s kielégítem a képével azokat a jó lelkeket, akik ifjúkori ábrázatom után érdeklődnek.

- Aztán tudsz-e olvasni valami szépet, Pétör?

- Tudok.

- No, akkor olvass!

- De mit olvassak?

- Hát az olvasókönyvedet.

- Az ám, ha vóna!

- No, kérd el a szomszédodét, és nyisd föl akárhol - segíti ki a tanító úr.

Pétör szót fogad, s éppen arra az olvasmányra nyit, amelyik a világháborúról szól. Borzasztó szép olvasmány, nyolc- és kilencéves gyermekek örömeire szerkesztve, így kezdődik:

"Alig pergett le ezer év az idők rokkáján, a balsors nagy megpróbáltatásnak tette ki imádott hazánkat. I. Ferenc József uralkodása alatt kitört a vésteljes és végzetterhes világháború."

Pétörnek tagadhatatlanul okozott némi gyötrelmet a vésteljes és végzetterhes mondat, amiből szemmel láthatóan csak az idők rokkája tetszett neki, mert azt háromszor is előlről kezdte. De azért végigküzdötte emberül az egészet, csak egy kicsit beleizzadt.

- No, most csukd be a könyvet - vezényelt a tanító úr. - El tudnád-e mondani, amit olvastál, Pétör fiam?

Nem Pétör fiam ijedt meg, hanem én. Megkaptam a tanító úr karját.

- Kedves barátom uram, hiszen én sem tudnám elmondani, de még tán az se, aki írta. Pedig megérdemelné a lapátravaló, hogy kívülről meg kelljen neki tanulni a saját olvasmányát. Hanem majd mást kérdezek én ettől a híres Pétörtől. Azt mondd meg nekem, pajtás, tudod-e ki volt az az első Ferenc József!

- Igenis, tudom.

- Mondjad, no!

- A Ferenc Jóska.

- Jól van, Pétör. Ugye, megvan a képe otthon nálatok?

- Mög. Az édsapám apja, aki vót, annak az obsitos levelin.

- Megállj Pétör, látom, hogy ügyes gyerek vagy. Most még csak azt kérdezem tőled, hogy mért mondod Ferenc Jóskát első Ferenc Józsefnek.

Pétör egyet szippant, és egyet nyel.

Aztán még egyszer szippant, de most már nem nyel hozzá. Kivágja lelkesen, milyen elhatározásra jutott. Mégpedig teljes mondatban, ahogy a pedagógiai becsület kívánja:

- Azért mondom Ferenc Jóskát első Ferenc Józsefnek, mert a legelső magyar ember a király.

Pétör ezt fölszegzett fejjel mondja, az orra hegyén is látszik, hogy igen megvan elégedve magával, a tanító úr azonban kicsit zavartan mosolyog.

- Igen, tetszik tudni, ez mint jelmondat vastag betűkkel van nyomtatva az olvasókönyvben.

A tanító úr azonban nem hagyja magát, se Pétört. Mindenáron ki akarja belőle szikráztatni a talentumot. Melyik a legelmeleesítőbb köszűrűkő? Persze, hogy a nyelvtan. Pétörnek tehát a nyelvek mezején kell valami káprázatosat teremni.

- Mondj hamar valami időhatározó

mondatot!

Pétör fölnéz a feje fölé, ott nem talál semmit. Aztán az ablakra veti okos kis szemét, és ott megtalálja, amit keres. Az ablakot befogta a pára, nem lehet rajta kilátni, ennél fogva Pétör így határozza meg az időt:

- Kutya hideg van odakint. Ez olyan szabályos időhatározás, mintha az esőcsináló intézet adná, de azért a tanító úr nincs megelegedve, s neki a maga szempontjából igaza lehet. De nekem is igazam van a magam szempontjából, mikor odanyomom a nagy körtét Pétör markába. Mert én csak arról akartam meggyőződni, hogy csakugyan létezik-e az a Pétör, akiről hallottam egy történetet, amelyik egészen olyan, mintha én találtam volna ki. Azt én nem bánom, hogy Pétör egyelőre másképp határozza meg az időt, mint az Akadémia nyelvtudományi osztálya. Beérem annyival is, hogy Pétör van, és Pétör nagyon értelmes gyerek, holott már harmadik esztendeje fúrja, faragja, gyalulja, csiszolja az esztét az ötaraszos emberek számára rendeztetett és szabott tudomány.

Igen, és Pétör még most se unta meg az iskolát, sőt minden reggel késedelem nélkül megjelenik benne. Pétör nagyon is szeret itt lenni, talán még jobban, mint otthon, és minden oka megvan rá, hogy telente így kedvelje a tudományok csarnokát. Először is, itt melegebb van, mint otthon. Másodszor, itt borzasztó sok gyerek van, és Pétör olyan mint a bárány: nagyon szeret sokadmagával lenni. Harmadszor, itt úgy bánnak az emberrel, hogy az édesszülője se keresi annyira kedvét, mostanában még tejjel is megitatják, akár az úrigyerekeket. Szép kis csészékben adják a tejet, van rajta nefelejesvirág is, s nagyon jó azt a kézbe fogni, mert olyan jó sütős, hogy a dermedt, vörös kis ujjacskák egyszerre fölmelegednek rajta.

No, Pétört mégis a tej keverte gyanúba, és juttatta olyan díszítőjelzőhöz, ami szokatlan a világtörténelemben, noha nyilván sok alakja megszolgált a világtörténelemnek. Az egyszerű Péterből a tej miatt lett Pétör, a család.

A gyanú a tanító úrban ébredt föl, aki talán kellenél szerelmesebb ugyan az időhatározókba és a többi neveléstudományi köszörűkövekbe, de azért aranyból van a szíve. A tanító úr, akinek mindenütt ott a szeme, azt vette észre, hogy Pétör és a tej közt zavaros a viszony. A többi gyerek, ahogy megkapja a részét az ingyentejből, elbánik vele mindjárt a helyszínen. Pétör azonban egy idő óta sajátos stratégiát vett alkalmazásba. Tudniillik amikor megkapja a teli csészét, akkor elvörösödik az örömtől, és orrcimpái reszketnek a gyönyörűségtől, ahogy szívja be a meleg páráját. Szívja, szívja, de azoközben egyre visszavonulóban van az ajtó felé, s mire odaér, akkorra már fehérebb az arccskája, mint a fal.

Egyszerre aztán Pétör elvész, s néha öt perc is beletelik, mire újra felbukkan kócos buksija a látóhatáron.

Az ábrázata egyre vörösebb lesz, ahogy közelebb kerül az asztalhoz, ami attól

lehet, hogy roppant elszántsággal szopogatja ki a csészikéből az utolsó csöppeket.

A tanító urat persze ilyen ravasz fondorlattal nem lehet megcsalni. A tanító úr megsejtette, hogy Pétör embör nem szereti a tejet, de mivel tudja, hogy az ilyesmit nem lehet nyilvánosságra hozni, hát titokban leeresztgeti a tejecskét az udvaron a csatornába. Mert bizonyos, hogy Pétör az emeletről az udvarra szökik le tejívás örvével, elárulja a hideg arccskája.

Végre eljött a nap, mikor Pétör üzelmei teljes mivoltukban napvilágra kerültek. A tanító úr figyelte minden mozdulatát. Lassan somfordált a gyerek az ajtóig, de a lépcsőn már nyargalva ment lefelé, tenyerét a csésze szájára tapasztva.

Mire a tanító úr utolérte, Pétör már ott térdelt a kapusarokban, s öntögette befelé a tejet egy nagykendőbe. Beható vizsgálat kiderítette, hogy a nagykendő alul két kis lábacskában, felül pedig egy gémberegett kis arccskában végződött.

- Ki ez, Pétör? - kérdezte a tanító úr.

Pétör - szégyen, nem szégyen - nagyon megijedt. Reszketett a szája széle.

- Marika.

- Húgod?

- Az - mondta Pétör, és férfiasan sírásra fakadt. - Mindig el szokott kísértetni, osz itt várja meg, míg hozom a tejet. Már akkor sírt Marika is, és a tanító úr addig tiltotta kettőjük sírását, míg az ő könnye is ki nem csordult.

- Hány nap csaltál már meg, Pétör? - kérdezte a fiút.

- Őt - mutogatta Pétör az ujjain, mert szólni még nem tudott a sírástól.

Őt nagy csatát nyert meg Pétör az éhes kis gyomra ellen. Ha én isten volnék, nekem nagyobb örömem volna ebben a teremtésben, mint a vésteljes és végzetterhes világháború összes nagy hadvezéreiben.

Ne haragudjatok meg, emberek, hogy mikor úgy tele van a világ tökéletes nagy csalókkal, én erről a tökéletlen kis csalórol írtam. De látjátok, arra gondoltam, ti is örülni fogtok neki, hogy vannak még olyan csalók is, akik nem magukért csálnak, csak magukat csalják meg a testvéreikért.

Móra Ferenc

A fészekről

Te vagy a fészek,
Puha vagy, édes és meleg,
S én oly keveset gondolok veled,
És oly sokszor máshova nézek.
És megvetem a régi fészket,
A régi meleget
És a régi egyformaságot.
Szédülő fejem vándorolni kész-
tet,
Keresni más vidékeket,
Szívérványszínű új világot
És ismeretlen fészket.

És elmegyek, örök elégedetlen,
Hazátlan bújosó gyanánt,
És sose tudom, mért sírós
a kedvem,
És nem tudom, mi bánt.
És szállok, szállok, messze föld-
deken
Szüntelenül és pihenéstelen,
És egy sajgó vágy egész életem:
A régi fészek melegére.

És Te vagy az anyamadár,
És én vagyok pelyhes fiókád,
A csupa-vakság, a csupa-
mohóság,

Aki mindig máshova vágyik,
Akit hív minden félhomály.
És botorul és elbizottan
Kiszállok bizakodva, bátran
Nap-nap után. És Te utánam
Sírva nézel és gondsújtottan.

És én nyugalmat nem találok
Sehol a végtelen világon.
Mert ott sir bennem, bárhol já-
rok,
Aggódó, fájó csipogásod
Hívogató, síró zenéje.
És mindenhol visszavágyom
Szerelmes szíved melegére.

Te vagy a sziklaszál,
Melyen a fészkeim épül.
Amely az apró dombok
tömegéből
Messze-magasra szökken és ma-
gában,
Egy-óriás-magában áll.
S kíváncsi szárnyam, kandi lá-
bam
Akárhová visz engemet,
Csak köröttem keringhetek,
És nem lehet távozni tőled
S nem-látni téged nem lehet.
Bejárhatom a rég halott időket,

És lelkem messze jövődökbe
szállhat:
Nem lehet vissza nem kívánni
Amaz egyetlen sziklaszálat.

Te vagy a Hegy.
És a hegyet nem lehet túlrepülni.
Te vagy a Völgy.

És a völgyből nem lehet kirepül-
ni.

Te vagy a Lég.
És a leget nem lehet átrepülni.
Te vagy a Föld.
És a földről nem lehet fölrepülni.
És Te vagy a Határ.
Csak tebenned lehet repülni.
Itt nem lehet és nem szabad,
Csak szépen, csendesesen megülni
És énekelni és örülni.
Mert Te vagy minden: a szirt és
a fészek

S a szerelmes anyamadár.

Sík Sándor

Miért éppen Nikodémus?

A csoportunk nyár elején alakult a plébánián. Hogy miért éppen Nikodémus nevét vettük fel? Miért éppen egy zsidó farizeusét, mikor tudjuk, hogy bántak a farizeusok Jézussal? Az ötlet nem a mi fejünkéből pattant ki: Egyik éjszaka (mert a beszélgetéseink sokszor késő estebe nyúltak) Lóránt atya félig viccesen a Nikodémus nevet javasolta nekünk, mert mint mondta, ő volt az, aki éjszaka ment Jézushoz. Mi viszont komolyan vettük a javaslatot, és utánanézünk, mit is lehet tudni Nikodémusról: János evangéliumában három helyen szerepel Nikodémus neve: Első alkalommal (Jn3.1-21) megtudjuk, hogy ő farizeus volt, a zsidók egyik főembere, a nagytanács tagja, aki felfigyelt Jézus csodatételeire, és ezek nem ellenségeskedést, hanem őszinte kíváncsiságot váltottak ki belőle. Így bár titkon, éjszaka, de felkereste a Mestert:

"Mester tudjuk, hogy Istenől jöttél tanítóul, mert senki sem teheti e jeleket, amelyeket te teszel, hanem ha az Isten van vele" (Jn 3:2)

Jézus pedig az evangélium legszébb igéivel ajándékozta meg aznap éjszaka az eleinte értetlenkedő, de Jézus szavára nyitott előljárót:

„Bizony, bizony mondom néked: Ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába.” (Jn 3.5)

„Amint Mózes fölemelte a kígyót a pusztában, úgy fogják fölemelni az Emberfiát is, hogy aki hisz benne, el ne vesszen, hanem örökké éljen.” (Jn 3.14-15)

„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy megszületett Fiát adta oda, hogy aki hisz benne, az el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3.16)

Nikodémus szívében pedig termékeny talajra hullott a mag: bár nem követte rögtön Jézust, szépen nyomon követhető hitének érlelődése a bibliában. Egy következő alkalommal megvédi Jézust a tanács előtt, mikor el akarják veszíteni őt. Ezt mondja: *"Elítél törvényünk valakit is anélkül, hogy először meghallgatták s meggyőződtek volna róla, hogy mit tett?" (Jn. 7.51)* Kiállása még meglehetősen erőteljes, de ehhez is nagy bátorság kellett azokban az időkben.

Jézus keresztthalálakor Nikodémus minden kétsége eloszlik:

felismeri az Emberfiát, akit felemelnek, mint a kígyót a pusztában. Jézus temetésére „Nikodémus is elment, ... s vitt mintegy 100 font mirha- és aloékeveréket. Fogták Jézus testét és a fűszerekkel együtt gyolcsba göngyölték.” (Jn 19.39-40)

A hagyomány arról is szól, hogy Jézus feltámadása után (valószínűleg) ő volt az az előkelő farizeus, aki mindenét eladva a tanítványokhoz csatlakozott az evangélium hirdetését segítve.

Elgondolkodtunk, és sok hasonlóságot fedeztünk fel: Bizony, bizony, mi sem vagyunk sokszor különbek a farizeusoknál: Gyakran állunk értetlenül, kételkedve, szívünkben ingadozva Jézus útmutatásai előtt. Azonban őszintén szeretnénk növekedni tudásban, hitben, szeretetben, és ez ismét egy közös pont Nikodémussal: nyitottsága és őszinte kíváncsisága tisztelettel tölt el mindannyiunkat. Mivel kezdetektől az volt a célunk, hogy jobban megismerjük a biblia és Jézus tanításait, Nikodémus hozzáállása példaértékű számunkra is. Ami pedig ezután következett Nikodémus életében, annál mi sem kívánhatunk többet magunknak: Azt, hogy a Biblia tanulmányozása a Szentlélek segítségével számunkra is hozza el a Jézussal való találkozás élményét, hogy a mi szemünk is képes legyen megnyílni a Mester igazságaira. Azt, hogy mint Nikodémus, elinduljunk a fejlődés útján, minden körülmények között kiálljunk Jézus mellett, és életünkkel tegyünk biznyságot az ő követéséről. Ezért örömmel fogadtuk Lóránt atyát keresztapánknak, és felvettük a Nikodémus nevet. Igyekszünk ehhez méltóan nyitottan és őszintén keresni Isten igazságát, és a felismert igazságok szerint életünket is mind közelebb vinni Őhozzá. Akinek van kedve csatlakozni hozzánk ebben az életre szóló, nagy vállalkozásban, szeretettel hívjuk, várjuk!

A Nikodémus-csoport nevében:
Baloghné Békési Beáta

A keresztúton

Megy a Jézus a Kálváriára,
Fejében a töviskoronája.

Véres rózsák verték ki a testét.
Megy a Jézus, viszi a keresztjét.

Most először roskadt el alatta,
Vad pribékek keze fölrángatta.

Szeges szíjak a húsába tépnek,
Borzalommal kísérik a népek.

Szeges szíjak csontig elevenbe.
Jön az úton Szűzmária szembe.

A szeméből mennyek mosolyognak,
De szívében hét töre pokolnak.

Nézi Jézust, nézi a keresztfát,
Azt a véres, verejtékes orcát,

Azt az Arcot, azt az édes-egyet,
Aki az ő testéből testedzett.

Kis Betlehem boldog éjjelében
Ő ringatta ámuló ölében,

Ő mosott rá, főzött és dagasztott,
Ágya szélén de hányszor virrasztott!

Ruháskáit szötte, fonta, foldta,
Haj pedig már akkor is de tudta...!

Ó hogy nézte távolodó képét,
Mikor elment, három éve, végképp!

Nézi most is, rogyadozó testtel,
Kicsi fiát a szörnyű keresztrel.

Nézi, nézi, fátyolodó szemmel.
Megy a Jézus, utána a tenger.

Véres úton, végestelen hosszan:
Tenger ember, férfi, gyerek, asszony.

Véres tajték veri ki a mesgyét.
Valamennyi viszi a keresztjét.

Nem hiányzik senki sem a sorból:
Legelől a tizenkét apostol,

Utánuk a számolatlan ezrek,
Ködbevesző végtelen kereszttek.

Ott piheg a sok máj szegény is:
Édesapám, édesanyám, én is!

Hétfájdalmas, nézz ide miránk is,
Krisztus Anyja, légy a mi anyánk is!

Sik
Sándor

Jézus szava a kereszten

„Bizony, mondom neked, még ma velem leszel a Paradicsomban.”

Haláltusádat vívod és a gyötrelmetől színig megtelt Szívedben van még hely idegen szenvedések számára.

Haldokolsz... és törödsz egy gonosztevővel, aki kínos gyötrelmében maga is beismeri, hogy testének pokoli kínjait igazságos büntetésként szenvedni el.

Látod Édesanyádat... és először a tékozló fiúval beszélsz. Istentől való elhagyatottságod fojtogat Téged... és a Paradicsomról beszélsz.

Halálod éjszakáján elsötétülő szemed látja az örök Fényt.

Haldoklásunkban önmagunkkal vagyunk elfoglalva, mert bizony magunkra hagynak és elhagynak bennünket.

Te azonban gondoskodsz a lelkekről, akiknek Veled kell bevonulniuk országodba.

Ó, legirgalmasabb Szív!

Ó, erős és bátor Szív!

Egy nyomorúságos gonosztevő kéri megemlékezésedet. És Te a Paradicsomot ígéred neki!

Minden megújul, ha meghalsz?

Oly gyorsan alakul át egy bűnökkel és gonoszsággal teljes élet, ha Te közeledsz felé?

Ha Te kimondod egy élet fölött az átváltozás ígét... megkegyelmezel egy gonosztevő élet minden bűnnek, legförtelmesebb aljasságának és átváltoztatod, hogy már semmi se gátolja abban, hogy Istenhez mehessen.

Lám, egy kis jóakaratot mi is tanúsítottunk volna egy ilyen nyers gonosztevő iránt, annyit, hogy kifelé jobb színben látszott volna.

De a gonosz szokások, a vétkes hajlamok, a durvaság és a szenny, a közönségesség... mindez nem tűnik el egy kis jóakarattal és egy rövid bitőfabánattal! Az ilyen mégsem kerül olyan gyorsan az égbe, mint a bűnbánók és a sokáig tisztulok - mint a szentek, akik nem tettek egyebet, mint testüket, lelküket megszentelték, hogy méltókká tegyék magukat a háromszor szent Isten előtt!

Te azonban kimondod kegyelmed mindenható szavát.

Ez behatol a lator szívébe és haláltusájának pokoli tüze átváltozik az isteni szeretet megtisztított tűzév, amely egy szempillantás alatt mindent megdicsőít, fényessé változtat, ami Atyád műveként benne volt... s minden gonosz vétkeket felszámol, amellyel a teremtmény életében Isten ellen lázadt.

És a lator bevonul Veled Atyád Paradicsomába.

Vajon nekem is megadod a kegyelmet, hogy bátorságomat soha ne veszítsem el, hogy merészen mindent a Te jóságodtól kérjek és várjak?

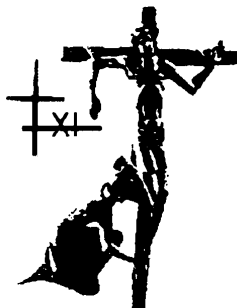
A bátorságot, hogy én is mondjam - ha a legelvetemültebb gonosztevő is lennék - Uram, emlékezzél meg rólam, ha országodba jutsz!

Ó, Uram, engedd, hogy kereszted ott álljon halálos ágyamnál... és ajkad hozzám is szóljon:

„Bizony, mondom neked, még ma velem leszel a Paradicsomban.”

Ez a szó maga tegyen engem méltóvá, hogy teljesen szentül és büntetlenül a halál tisztító ereje által Veled és Benned mehessen be Atyád országába.

Karl
Rahner

A bűneimmel egyedül

A bűneimmel egyedül vagyok.
A szó lebotlik ajakamról,
Mint elesett, fölvérzett kisgyerekek:
Kialtana, de csak szepegni tud,
És poros arcán két sáros barázdán
Nagy tehetetlen könnyek
cseperegnek.

Ó, hogy ismertem jót és rosszat
egykor!
Néven neveztem a bűnt és erényt,
Mint Ádám a paradicsomban
A rámosolygó teremtményeket.
De most: egy néma rengeteget látok
Egy ismeretlen, névtelen világot
Az önmagát sem értő szó megett.

Oly kétségbeesetten egyszerű
A szó, a név, a számozott szabály!
A tett is olyan: megtapinthatod.
A mások tette olyan egyszerű!
De az én tettem? Ki értheti azt,
Mikor magam sem értem,
Amikor már az anyaméhben
Hét fátyollal fogantatott.

Ki mondja meg, mi vagyok benne én?
Mi az apám, és mi a nagyapám,
Mi ház, föld, víz, nap, amely érlelé?
Meddig Plutarchos, meddig Mózes,
Meddig Jókai, meddig Szent Ferenc,
Meddig a kenyér és meddig a perc,
És mekkora része az Istené?

Én azt sem tudom, tettem-é? nem-é?
Én cselekedtem, vagy csak úgy esett?
Vagy az egész csak képzelet?
Ó, vak sebészet gyóntatónak lenni,
De gyónni, - patakot tenyérbe merni,
Kottába venni a forgószelet!

Jaj, így vagyok a bűneimmel!
Megvert, fölvérzett, maszatos gyerek,
Még sírni is csak szepegvé merek.
De Egyvalaki hozzám térdel,
Ölébe vesz, semmit sem kérdez,
Csak megcsókolja vérző homlokom.
És én meleg mellére bújva,
Szabadító sírásba fúlva
Az egyetlen szót dadogom:
Atyám!

Sik Sándor

Lelkitükör Kalkuttai Teréz anyától

A bűnről a szeretet tükrében

**Mily borzalmas és valós a bűn!
Isten saját Fiát, Jézust feszíti keresztre, általa szerez elégtételt, s poklot teremt, hogy megbüntesse a bűnt.**

Életemet csupán látszatnak vélem,
vagy valódi kegyelemnek tekintem?

Szabadnak érzem-e magam mások szeretetére, tudva, hogy csak egy szeretet létezik?

Munkám során tudatában vagyok-e
Jegyesem jelenlétének?

Örülök-e annak, hogy Jézus jelen van (családomban),

közösségemben?

Vigyázok-e, hogy hű maradjak hozzá?

Tiszta vagyok-e, tisztaságot árasztok-e munkatársaim felé is?

Jézus színe előtt felvállalom-e magam is, amire nővéreimet tanítom?

És a szegények előtt?

Nagy szeretettel, kizárólag szeretettel viseltetem-e minden ember iránt?

Rövid lelkiismeret-vizsgálat

Gondolj arra, hogy Isten jelen van.

Imádd őt...

Köszönd meg neki gondoskodó szeretetét...

Kérj világosságot, hogy úgy láthasd önmagad, miként ő lát téged.

Krisztus az életem mércéje?

Egyesültem-e valóban Jézussal annyira, hogy Szent Pállal elmondhatom:

„Már nem én élek, hanem Krisztus él bennem”?

Valóban úgy tekintek Urunkra, mint legkedvesebb, legjobb barátomra, mint lelkem ismerőjére?

Ő jelenti-e legfontosabb erőforráso-mat, aki által Istent és felebarátomat szerethetem, vagy pedig titkon, öntudatlanul

önmagam keresem?

Van-e elég hitem az intenzív, kitar-tó imaélethez?

Hajlamos vagyok megfélemedezni arról, hogy a lelki élet Isten ajándé-ka, amit alázattal kérnem kell?

Munkámat Jézussal, Jézusért és Jézus módjára végzem-e?

Tárjuk fel Isten előtt sebeinket, melyeket hűtlenségünk ütött a lelkün-kön, és Szűz Mária közbenjárásá-val, alázatosan kérjük Jézust, adja meg a kegyelmet, hogy a jövőben hűségesebbek lehessünk.

Imaéletem lelkitükre

Szeress imádkozni

- napközben gyakran érezd, hogy imádkoznod kell.

Tedd meg ezt ilyenkor, legyen ez nagyon fontos számodra.

Az imádság kitágítja a szívet

s képessé tesz befogadni Isten ajándékát - őt magát.

Kérd, keresd az imádság adomá-nyát,

hogy szíved megerősödve, befo-gadja őt.

S ha már magadba zártad,

Isten megőriz téged.

Az összes szenttel egységben, akik

a katolikus közösségből nőttek ki, én is az Úrnak ajánlom szívemet.

Jézusom, tedd olyan alázatossá és gyöngéddé szívemet, mint a tiéd.

Amen.

Fontos-e számomra az ima?

Mennyire igyekszem imaéletemet összpontosítással, a tekintet fegyel-mezésével, csenddel bensősége-sebé tenni?

A szentmise valóban Krisztussal való egyesülesem forrása?

Szívvél-lélelkel jelen vagyok-e a liturgián?

Az ott tapasztaltakból

a nap folyamán is erőt merítek?

Közös imádságunk valóban a Krisztussal való bensőséges együtt-létet jelenti számomra?

Vajon közöttünk van-e ilyenkor Jézus, különleges módon, szorosan egyesítve bennünket szeretetével?

Igyekszem-e hűségesen követni Krisztus hívását?

Engedem-e, hogy napi elmélkedé-semből

Krisztus mélyebb ismerete szár-mazzon?

Rendszeresen kezembe veszek-e valamilyen lelki olvasmányt, hogy

jobban megértsem Isten irántunk tanúsított szeretetét és a szeretet választát, melyet tőlem elvár?

A szegénység lelkitükre

Tudatában vagyok-e valódi gazdag-ságomnak: a mennyek országának birtokosa vagyok.

Tudok-e szívből örülni annak, hogy szegény vagyok?

Nevezhető-e szegénységnek, ha mindenáron meg akarok szerezni valamit?

Akkor is derűs maradok, ha elve-szik tőlem a kényelmemet szolgáló dolgokat?

Helyesen használom-e mindazt, amit az Atya rám bízott, de ami az ő tulajdona?
Kész vagyok-e a szegénység lelkületétől indítva, Krisztust befogadva, cselekedni?

Az engedelmesség lelkitükre

Mit jelent számomra az a kötelék, mely Krisztust az Atyához fűzte:

- teljes függőséget?
- megnyílást az Atya előtt?
- megváltói küldetést?

Legyőztem-e akaratomat, s Istennek tudom-e szentelni magam?
Előljárom személyében észrevezem-e az eszközt, mely által Isten meg akar menteni?

Engedelmisségem az Isten iránti szeretet cselekvő, felelősségteljes, igaz kifejezése?

Kész vagyok-e gondolkodás nélkül, azonnal engedelmeskedni?

Örömmel engedelmeskedni?

Mindig engedelmeskedni?

Engedelmisségemet nem árnyékolja be bíráló okoskodásom?

A hivatás lelkitükre

Mennyire tudatosult bennem az élet és a kegyelem ajándéka, melyet a keresztségben nyertem?

Hányszor fordulok napközben lelkem mélyén Jézushoz?

Tudatában vagyok-e Istentől kapott különleges hivatásomnak, s úgy élek-e, mint akit sokak közül választott ki az Úr?

Tetteimmel hirdetem-e a világnak, hogy csak Istenért élek?

Kész vagyok beengedni Jézust, amikor szívem ajtaja előtt áll és kopogtat?

Istennek szentelt életet élek-e?

Eletemben az övé az első hely?

Kitartok-e mellette, vagy pedig saját biztonságomért és egyéni céljaimért küzdök?

Isten iránti hűségem, mely a liturgiából és az imádságból táplálkozik, megnyilvánul-e munkámban?

Teljesen szabadon követem-e

Krisztust, vagy csak utánzóm a töb-

bieket?

Boldoggá tesz az, amit cselekszem?
És ha akaratom ellenére kell esetleg engedelmeskednem?

És ha le kell mondanom valamiről, ami jár nekem?

Hűségesen kitartok-e hivatásomban?

Kitartásom élő hitből fakad-e?

Tudatában vagyok-e annak, hogy maga az Úr hívott el engem?

Emlékszem-e a meghívás pillanatára?

Hűséges maradok-e akkor is, ha egy ellenszenves személyt kell szolgálnom?

Vajon az a szeretet vezérel, amelyet a Szentlélek áraszt a szívembe?

Felismerem-e életemben egyáltalán a Szentlelket?

Kiüresítettem-e magamat, mint Krisztus?

Figyelmesen hallgatom-e Isten sugallatait?

A munka és a szolgálat lelkitükre

Munkámat vajon szeretettel teljes, szent szolgálatként végzem-e?
Imaként élem-e meg?

Munkám során nyitott lélekkel fordulok-e azok felé, akikkel szemben kötelességeim vannak?

Kerülöm-e az előítéleteket?

Krisztussal találkozom-e minden bánatos, szegény emberben, akin segítenem kell?

Jobbá váltak-e, nekem köszönhetően azok, akikkel a nap folyamán találkoztam?

Tudatában vagyok-e annak, hogy munkám az egész Közösség apostolkodásának gyümölcse?

Hagyom-e magam megfélemlíteni a nehézségektől és az akadályoktól, megfélemlítve arról, hogy mindent megtehetek abban, Aki erőt ad nekem?

Kerestem-e mások csodálatát és elismerését Isten tetszése helyett?
Ámen.

Eucharistia

Az Úr nem ment el, itt maradt.
Őbelőle táplálkozunk.
Óh különös, szent, nagy titok!
Az Istent esszük, mint az ős

törzsek borzongó lagzikon
ették-itták királyaik
husát-vérét, hogy óriás
halott királyok ereje

szállna mellükbe - de a mi
királyunk, Krisztus, nem halott!
A mi királyunk eleven!
A gyenge bárány nem totem.

A Megváltó nem törzsvezér.
Ereje több, ereje más:
ő óriásabb óriás!
ki két karjával általér

minden családot s törzseket.
Egyik karja az Igazság,
másik karja a Szeretet...
Mit ér nekünk a Test, a Vér,

ha szellemében szellemünk
nem részes és úgy vesszük Őt
magunkhoz, mint ama vadak
a tetemet vagy totemet?

Áradj belénk hát, óh örök
igazság és szent szeretet!
Oldozd meg a bilincseket
amikkel törzs és vér lekött,

hogy szellem és ne hús tegyen
magyarrá, s nőjünk ég felé,
testvér-népek közt, mint a fák,
kiket mennyből táplál a Nap.

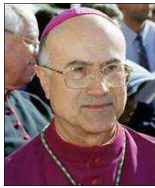
Babits Mihály

Hallotta?

Szükség van a keresztény politikusok egy új nemzedékére

A világ kihívásaival szemben az egyház nem ajánl fel univerzális és egyedüli megoldásokat – mondta Tarcisio Bertone bíboros, vatikáni államtitkár a február 21-én, a közép-olaszországi Riccionében összegyűlt olasz politikusoknak, hozzátéve: az emberi méltóság, a szolidaritás és a szubszidiaritás a tartós közjó alapelvei. Bertone bíboros két történelmi alakot állít példaként a fiatalok elé: a XV. századból származó Morus Szent Tamást, és Nicolo Macchiavellit.

Mindannyiunk feladata a közös megteremtése, hogy azt keressük, ami egyesít és ne azt, ami megoszt bennünket. A keresztények kötelessége az erényekre való figyelmeztetés és a társadalom vezetése a magasabb szintű értékek felé – tette hozzá. A vatikáni államtitkár beszédében Luigi Sturzo 1942-es írásából idézett: a politika nem piszkos dolog. XI. Piusz pápa a felebaráti szeretet cselekedeteként határozta meg a politika fogalmát. Bertone bíboros emlékeztetett a XVI. Benedek által is meghatározott tényre, hogy szükség van egy új katolikus politikai nemzedékre. Ez a politika azonban legyen a közjó és a társadalom megmentése iránti elhivatottság – hangsúlyozta az államtitkár. Ebben a társadalomban a fiatalok politikai szerepvállalása két egymással ellentétes utat nyit meg. A jobb jövőbe vetett remény útját, valamint a változásokra negatívan reagáló közönyt. A fiatalok nem egyszerű szemlélői, hanem szereplői a politikának. Bertone bíboros két történelmi alakot állít példaként a fiatalok elé: Morus Szent Tamást és Nicolo Macchiavellit. Megjegyezte: a világ kihívásaival szemben az egyház nem ajánl fel univerzális és egyedüli megoldásokat. A keresztényekre mint egyénre és a közösség tagjaira vár a feladat, hogy bölcsen ítéljék meg a valóságot és az egyház társadalmi

tanítása által kínált alapelvek, kritériumok és iránymutatások értékelésével döntsenek – zárta beszédét Tarcisio Bertone bíboros, vatikáni államtitkár. *Vatikáni Rádió/Magyar Kurír*

„Az Istennek engedelmes és az emberiséggel együttérző papok fény a világ számára”

XVI. Benedek pápa, Róma püspöke február 18-án az Apostoli Palotában fogadta egyházmegyéje papságát, élükön Agostino Vallini bíborossal. A hagyományos nagyböjti találkozón a Szentatya „lectio divina” keretében a zsidókhöz írt levél egyes szakaszaihoz fűzte a papi hivatásról szóló elmélkedését.

Az egészen Istennek szentelt papoknak együtt kell érezniük a világgal, annak minden nyomorával. Vezesse őket az Isten iránti engedelmesség, amely nem lemondást jelent, hanem azt, hogy szabadon csatlakoznak az Úrhoz – mondta Benedek pápa. „Jézus örök főpap Melkizedek rendje szerint” – Pál apostol a 110. zsoltár verseit vonatkoztatja Jézusra. Krisztusban megvalósul a dávidi ígért: ő az igazi Király, Isten Fia, de egyben az igazi főpap is. A papok csak akkor válhatnak Isten és az emberek közötti valódi közvetítővé, ha hiteles emberek. Isten Fia azért testesült meg, hogy pap legyen, hogy megvalósíthassa papi küldetését. Ez a pap küldetése: legyen közvetítő, híd, amely elvezeti az embert Istenhez, a megváltáshoz, a valódi élethez. Ahhoz, hogy a papok betöltsék a híd szerepét, a szüntelen imából és az Eucharisziából kell táplálkozniuk. Csak Isten vezethet el minket Krisztus misztériumához – hangsúlyozta a Szentatya. Szüntelenül vissza kell térnünk a szentséghez, ahhoz az aján-dékhoz, amelyben Isten olyan ado-

mányban részesít bennünket, amelyre mi soha nem lennénk képesek. A pap legyen valóban Isten embere, közelről kell, hogy megismerje Istent a

Krisztussal való szeretetközösségben. A papi hivatás választása azt jelenti, hogy a pap Isten akarata szerint irányítja érzelmeit. Nem könnyű megtérésről van szó, ha arra gondolunk, hogy korunk gondolkodásmódja mennyire ellentmond ennek a választásnak. Ma, ha azt mondják valakiről, hogy hazudott, hogy lopott, hozzáteszik: ez emberi dolog. Ez azonban nem az ember igazi természetete. Az a valóban emberi, hogy nagylelkűek, igazságosak vagyunk. Krisztus segítségével le kell küzdünk emberi természetünknek ezt az elhajlását. A pap szívét el kell, hogy töltse az emberekkel való együttérzés. Nem a bűn jelenti az emberi gyengeség iránti szolidaritást, hanem az az erő, hogy osztozunk a terhekben Jézus példáját követve. „Mi, papok, nem vonulhatunk száműzetésbe, hanem el kell merülnünk a világ szenvedésében. Krisztus segítségével, Krisztussal való szeretetközösségben arra kell törekednünk, hogy átalakítsuk és Isten felé vezessük el a világot” – mondta a római papokhoz intézett beszédében XVI. Benedek pápa.

Tanításában végül az engedelmesség kérdését érintette: e szó ma nem örvend népszerűségnek; szolgálai magatartásnak, elidegenedésnek tűnik. Az „engedelmisség” helyett a „szabadságot” szeretnénk antropológiai kulcsszóként használni. Ha azonban közelebbről megvizsgáljuk a kérdést, látjuk, hogy a két dolog összefügg. Isten akarata ugyanis nem zsarnoki uralom, hanem az a hely, ahol megtalálhatjuk valódi önzanságunkat. Imádkozzunk az Úrhoz: segítsen bennünket a valódi szabadság felismerésében, hogy így örömmel vállaljuk az engedelmisséget. Az embereket példamutatásunkkal, alázatunkkal, imánkkal és lelkipásztori tetteinkkel vezessük el az Istennel való szeretetközösséghez – zárta a római egyházmegye papjaihoz intézett nagyböjti beszédét XVI. Benedek pápa. *Magyar Kurír*

Semlegesnem: betört a gender az óvodákba

„A szakmai szervezeteket megkerülve a kormány arra kötelezte az óvodákat, hogy módosítsák nevelési programjaikat, és tudatosan kerüljék a gyermekeknél a nemi sztereotípiák erősítését” – írja a Magyar Nemzet.

„A kormány nemrég kiadott rendeletével titokban úgy módosította az óvodai nevelés országos alapprogramjáról szóló jogszabályt, hogy arról nem kérte ki a szakmai szervezetek véleményét. Valószínűleg nem véletlenül járt el így, hiszen a módosítás ellen a pedagógusok döntő többsége tiltakozik. A rendelet értelmében ugyanis a következő nevelési év kezdetéig úgy kell módosítani az óvodai nevelési programokat, hogy a jövőben az óvónők tudatosan kerüljék a nemi sztereotípiák erősítését” – írja a napilap, amely szerint „a módosítás ellen Bajzák Erzsébet M. Eszter nővér lépett fel a Közoktatás-politikai Tanács ülésén az egyházi iskolafenntartók képviselőiben. A szakember rámutatott: a sérelmezett mondat nem szerepelt a szakmai szervezetekkel egyeztetett rendelettervezetben”.

Mert „mit is jelent a gyakorlatban a nemi sztereotípiák kerülése? Például azt, hogy a mesében nem apának és anyának, hanem egyes és kettes szülőnek kell hívni a családot. Vagy azt, hogy a jövőben be kell avatkozni a gyermekek játékába, ha a kislány túl sokat babázik. Ebben az esetben meg kell próbálnunk rávenni, hogy játsszon inkább a markolóval. Nemi sztereotípiák a lányos öltözködés, a szoknya, a hosszú haj, a masni és a lakkcipő is.”

Papp Kornél, a református zsinati oktatási iroda vezetője a Magyar Nemzetnek leszögezte: „a jogszabály támadja a család intézményét, annak tudatos szétverésére törekszik, ami szöges ellentétben áll a keresztény ember világmérvével. A gyermekek fele már most sem teljes családban nő fel, a pedagógustársadalom elnöiesedett, így a fiúk egy része már jó ideje csak az óvodában ismer-

kedhet meg az apaképpel. Ha ezt is elveszik tőlük, akkor a felnövekvő generáció már nem lesz tisztában azzal, miért érték a hagyományos családban élés és a gyermekvállalás, illetve miért alapvető, hogy az apa férfi legyen, az anya pedig nő. Papp kijelentette: a kormány ezzel a lépéssel tudatos támadást indított a család mint intézmény ellen, és a hagyományos anyakép és apakép lerombolására törekszik. Ez végzetes következményekkel járhat, hiszen egyre több lesz a nemi identitását kereső felnőtt, aki nem él majd családban. Hozzátette: az ember egymagában sokkal jobban manipulálható, mintha egy közösség, legfőképp egy erős és összetartó család tagja.”

„Szakértők szerint az ominózus mondat jogszabályba emelése nem más, mint a gender ideológia oktatásba való becsempészése. A gender ideológiát a Szociális és Munkaügyi Minisztérium saját honlapján népszerűsíti az esélyegyenlőségi tervek címszó alatt” – írja a lap. Az Oktatási Minisztérium ugyanakkor az újság kérdésére adott válaszában azt írja: „a nemi sztereotípiákkal kapcsolatos mondat a legnagyobb félreértelmezés mellett sem jelentheti azt, hogy az óvodának feladata a nemi szerepek eltakarása, a nemi identitás megszüntetése. Fontos ugyanakkor, hogy már az óvodában el kell kezdeni a gyermekek ráébredését arra: nincs alá- és fölérendeltség nő és férfi között”. A cikk szerint „a tárca konkrét példát is hozott a negatív sztereotípiákra: ilyen, amikor azt mondjuk, hogy a tipikus férfi erős, célratörő. A tipikus nő gondoskodó, kedves, visszahúzó. A nő főz, mos, takarít, a férfi karriert épít és pénzt keres, eltartja a családot. A minisztérium leszögezi: egy modern társadalomban a nevelés során kerülni kell ezen nemi sztereotípiák erősítését.”

Magyar Nemzet/Magyar Kurír

Regőczy István kapja a Hit pajzsa díjat

A kommunizmus áldozatainak emléknapja alkalmából idén kilencedik alkalommal adják át a „Parma fidei – a Hit pajzsa díjat”. A 2010. év kitüntetettje: Regőczy István, az „Isten vándora”.

A kitüntetést Mádl Dalma adja át február 27-én, szombaton délelőtt 11 órakor Budapesten, a felső vízivárosi Szent Anna-plébániatemplomban (I. ker. Batthyány tér 7.). Az ünnepségen felszólal Semjén Zsolt képviselő, a laudációt Bolberitz Pál professzor mondja.

A Hit pajzsa díj alapítói: Horváth Béla volt kisgazda országgyűlési képviselő, akinek országgyűlési határozati javaslatára vezették be 2001-ben a „kommunizmus áldozatainak emléknapját”, valamint a 2008-ban elhunyt Gyurkovics Tibor író. A kitüntetést azon egyházi személyeknek ítélik oda, akik a kommunista diktatúra évtizedeiben is hűek maradtak hitükhöz, magyarságukhoz.

A Hit pajzsa díj eddigi kitüntetettjei:

- 2002 – Bolberitz Pál professzor
- 2003 – Olofsson Placid bencés szerzetes
- 2004 – László Gábor, a Regnum Marianum papi közösségének akkor legidősebb tagja (†2005)
- 2005 – Szendi József nyugalmazott veszprémi érsek
- 2006 – Punk Gemma ciszterci apátnő
- 2007 – Kerényi Lajos piarista szerzetes
- 2008 – Bálint József jezsuita szerzetes (†2009)
- 2009 – Kuklay Antal körömi plébános

Magyar Kurír

Egy csepp közélet A közbeszéd méltósága

Balavány György
Átvétel a Magyar Nemzetből

Jogszályt kezdeményezett Mesterházy Attila, az MSZP hamvas miniszterelnök-jelöltje a holokausztáldozatok méltóságára hivatkozva. A nagy méltóságvédő nemrég a jobboldali orvosokat és pedagógusokat gyalázta. De ne vágjunk a dolog elé, hanem tekintsük őt magát: „aki nagy nyilvánosság előtt a holokauszt áldozatának méltóságát azáltal sérti, hogy a holokauszt tényét tagadja, kétségbe vonja vagy jelentéktelen színben tünteti fel, büntettet követ el és három évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő” – szól a törvény, amelyet hétfőn a kormány átpasszírozott a parlamenten. Rövidesen meglátjuk, mit szól hozzá a köztársasági elnök.

Addig is szögezzük le: a holokauszt nem történelmi tény, hanem vallási-kultikus fogalom. A történelmi tény az, hogy a náci uralta Európában több millió polgári személyt gyilkoltak meg, mert a rezsim nem tartotta megfelelőnek a származásukat. A zsidóság e vérengzés emlékét a hetvenes évektől kultikus jelleggel ruházta fel, a „holokauszton” szót alkalmazva rá, amely az Ószövetség görög fordításában egészen elég áldozatot jelent. A nyugati világ kegyeletből, tiszteletből osztozik e kultuszban, vagyis a népirtások megítélésében kivételes helyet biztosít a holokausztnak. Azonban az önkéntesség határán túl mindez visszajára fordul. Demokráciában kultuszt nem lehet kötelezővé tenni. Nem írható elő, mennyire kell jelentékenynek tekinteni egy történelmi eseményt, s a tapintatot sem lehet megparancsolni. Ép érzésű ember tiszteli az áldozatok emlékét, a bunkó nem tiszteli. Ezen törvénnyel nem lehet változtatni.

Ha a holokauszt vitatását a törvény büntetni rendelné, ugyanezt kellene tennie a kommunizmus bűneinek tagadásával, kétségbevonásával, jelentéktelen színben való feltüntetésével is. De akkor büntetni kellene a szudétánemetek embertelen kitelepítésének, az örmény és a ruandai népirtásnak, az ukrán holodomornak, a Vietnamban több millió polgári áldozatot követelő amerikai offenzívának, az iraki háborúnak, sőt a Gázai övezetben zajló kegyetlenke-

dések kétségbevonását, tagadását vagy jelentéktelen színben való feltüntetését is. Abszurd? Az bizony. Demokráciában nincs hivatalos történetírás. Szabad tévedni és ostobaságot állítani is. A zsidók elleni népirtás történelmi tény, tudományos adat, s épp e minőségében kell megvitathatónak maradnia.

Különben is, ma a gyűlöletkeltő beszédnek jóval durvább formái vannak forgalomban. Nem a holokauszt tagadásával, hanem az igenlésével kell szembenézni: napjaink nyilasbredése során nagy nyilvánosságot kapnak a Hitlert, Sztójajt, Szálasit éltetőket, valamint az a nézet, hogy minden bajért a zsidók felelősek. Persze, közösség elleni izgatásért fölösleges a hungaristáig menni. Mit is mondott Gyurcsány Ferenc? „Le kell verni a jobboldalt.” Ez nem uszítás? Mesterházy azt állította, a jobboldali orvosok és pedagógusok veszélyt jelentenek Magyarországra. Ez nem gyűlöletkeltés? Havas Szófia MSZP-képviselő nyilashandabandázásnak minősítette az ötvenhatos forradalmat. Ez nem a hősi halottak meggyalázása? Lehetne sorolni a balliberális rágalmozókat, akik a magyarságot a zsidók elpusztításában vétkes, tehát gyilkos nemzetként állítják be. Mikor születik törvény ellenük?

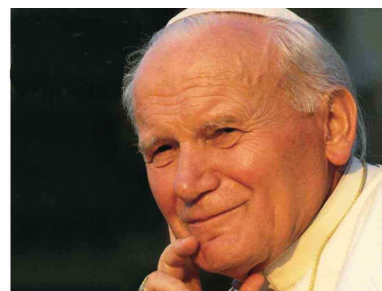
Remélhetőleg soha. Tisztességes ember tartózkodik a kollektív bűnösség elvének alkalmazásától: nem mond olyat, hogy rosszak a zsidók, a cigányok, a bal- vagy a jobboldaliak, a keresztények és így tovább. Ha megújul a közélet, kívánatos lenne a közbeszéd méltóságát helyreállítani, szépszerén, példamutatással. Hogy sújtsa közmegejtés a gyűlöletszólamokat meg a véleménydiktatúrára való törekvéseket egyaránt.

Imádság a kereszt előtt

*Áve, Krisztus keresztje!
Bárhol található is jeled,
Krisztus ott tanúságot
Tesz az ő húsvétjáról:
A halálból életbe való átmenetről.
Tanúságot tesz a szeretetről,
Amely a halált legyőző élet ereje.
Áve, néked, kereszt, bárhol is vagy,
Tereken vagy az út mentén,
Ott, ahol az emberek
Szenvednek és haldokolnak...
Ott, ahol dolgoznak,
Tanulnak és alkotnak...
Mindenhol;
Férfiak, nők, fiúk és lányok nyakában...
És az emberi szívekben.*

*Áve, Krisztus
keresztje!*

II. János Pál

Kamaszvonat

Kényeztetés

Együtt élünk a féltékenykedéssel még egy-egy közösségen belül is. S bár a ragaszkodás hízelgően hat ránk, papokra is, kijózanító és keserű valami, ha a ránk bízottak egymáshoz méregetik a velünk kialakított kapcsolataikat. Aztán még számon is kéri rajtunk, ha netán nem úgy törődünk velük, mint valami lelki falanszterben, ahol mindenkivel kizárólag egyformán lehet foglalkozni, bármifajta pedagógiai megfontolás nélkül.

Kristóf: Jaj, atyám, nincs még nagyon késő?

András atya: Mindegy, de így illik, hogy ha már ilyenkor hívsz, legalább sopánkodj egy kicsit magadon.

Kristóf: Kellett, hogy beszéljünk, mert idáig Zsófi lelkét egyengettem.

András atya: Köszönöm, kis segédem, jól jön néha némi tehermentesítés.

Kristóf: Hát jobb lett volna, ha az atyával beszél a sérelmeiről, mármint az öccse miatt. Állítólag Kálmán nagyon el van hanyagolva, másokat meg kényeztetni tetszik.

András: Ezt Kálmán honnan tudja, amikor úgy kerül, ahogy csak bír?

Kristóf: Fricivel találkoztak, ő mesélte, hogy atyával kirándultak a Vértesben, valami rendkívüli szállásuk volt, bent voltak Vérteskozmán is, havas ágak, tűző nap, mókusok, őzek, rengeteg „fénykép,” meg minden, Ödönkét meg oda tetszett venni a kollégiumba, és éppenséggel ő sincs tele panasszal. Tivadarral meg külföldre készül, atyám.

András atya: Minden igaz, sőt az is, hogy ha Kálmán hozzájuk hasonlóan ragaszkodó lenne, és a közösségben ugyanúgy venne részt a feladatokban, mint ők, akkor vele is visszamennék a Vértesbe, persze sikeres vizsgák után, mint Fricivel.

Kristóf: Jó, de Zsófi szerint a fel-

nöttek is féltékenyek, hogy atyánk csak a fiatalokat kényezteti.

András atya: Mármint melyik felnöttek? Mert például vasárnaponként a lelkem kiteszem, hogy minden felnőtt járjon katekézisre. Akik hallgatnak rám, azoknak a kirándulás előtt még berohantam a városba egy zsák könyvért, hogy ellássam őket az egyik püspökünk rendkívül népszerű egyháztörténelmi összefoglalójával, most éppen ezt vesszük végig. Akik ilyenkor otthon tévéznek, azok valóban semmit nem éreznek a gondoskodásból.

Kristóf: Már elnézést, hogy megkérdem, de egyáltalán hálás az atyának valaki?

András atya: Persze! Mindenki azzal hálál meg minden igyekezetet, hogy örül annak, ami van és lelkesezik a közös ügyekért. Ez egy nagyon hálás közösség, én is kényeztetve vagyok.

Kristóf: Ezt jó hallani, de mi van azokkal, akik kiszorulnak?

András atya: Úgy érted, akik kiszorítják magukat? Hát barátom, értük gyakran megkísérlem, hogy utánuk menjek, de aki sokadszor elutasít, annál egy idő után elfáradok a meddő próbálkozással. Szívesen áldozom fel a magánszférámat idősért, fiatalért egyaránt, ha mindez a közös, jó ügy keretein belül megy, de szeszélyeket nem szolgállok ki.

Kristóf: Ebben az atyának igaza van, de mi lesz így velük, szóval a szeszélyesekkel? Létezik a szeszélyesek mennyországa?

András atya: Majdnem, csak azt pokolnak hívják. Mert nem a szeszélyeskedés és az ebből eredő féltékenykedés a baj, hanem ahová mindez vezet.

Kristóf: Ezt hogy értsem?

András atya: Nézd, nem túlzás szerinted, hogy valaki megsértődik a szeszélyei szerint, aztán először kimarad a ministrálásból, aztán elmarad a közösségtől, aztán a templomtól, aztán már máshova se jár, aztán...?

Kristóf: Aztán semmi. Kallódás.

András atya: Idővel megszokja a kallódás édességét, és akkor már

hiába megy utána bárki, a sértődéseire hivatkozik, ezzel leplezi a kialakult gyengeségét.

Kristóf: Atya, ez pontosan így van. Felhívjam még Zsófit, és elmondjam neki, hogy miről beszélgettünk? Lehet, hogy belátja?

András atya: Késő van már ehhez, meg Zsófi meggyőzéséhez is. Pontosán tudja, hogy az öccsét a kis barátnője tartja pórázon, és eltávolítja mindentől, itt van a kutya elása. Úgyhogy kényeztethet akárki akárkit, ez csak takarózás a szomorú valósággal.

Pajor András

KERESZTURY DEZSŐ

Esti imádság

Ó, milyen vak homályba futnak kik nélküled indulnak útnak.
A kezemet nézem: leszárad;
szívem sívó homokkal árad.

Valamikor kézen vezetted;
szökni akartam, nem engedted,
csend volt szívemben és a
csendben
szavad szólt csak, mindennél
szebben.

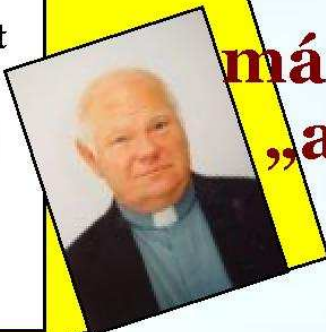
Én Istenem, hívj vissza engem!
Magam maradtam, eltévedtem.
Légy bátorságom, bizodalمام;
ó, légy úrrá megint Te rajtam!

Szent József búcsú, 2010. március 19-20-21. „alsótemplom”

Március 19. péntek

- Du. 5. ó. Előadás Szent Józsefről
(Sebők Sándor atya, Fót)
- Du. 6. ó.
Lelkigyakorlatos
szentmise

Március 20. szombat

- De. 9. ó. kézműves műhely
- De. 11. ó. -Rendhagyó szülői értekezlet
- Fülöp Gyula bűvész előadása kicsiknek
- Legyél te is misszionárius
(számítógépes vetélkedő felsősöknek)

Ebéd a plébánián

- Du. 1/2 2 ó. Apák-fiúk focimeccs a Thúry iskola tornatermében
- Du. 5 ó. Sillye Jenő előadása a templomban
- Du. 6. ó. Lelkigyakorlatos szentmise
- Este 7 ó. Rendhagyó Nikodémus kör

Március 21. vasárnap

- Du. 5 ó. Dr. Kellermayer Miklós
professzor úr előadása a
templomban
- Du. 6 ó. Lelkigyakorlatos szentmise

Minden kedves érdeklődőt szeretettel várunk!

www.szentjozsef.plebania.hu